

หลักข้อเชื่อของอัครร รมทูต

บทที่ 3

พระเยซูคริสต์

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

หากมิได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคัมภีร์ฉบับ New International Version สงวนลิขสิทธิ์ © 1973, 1978, 1984, 2011 โดยสมาคมพระคริสตธรรมระหว่างประเทศ โดยได้รับอนุญาตจาก Zondervan Bible Publishers.

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม)
เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายรอบโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดีย ทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคู่มิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่ม หรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด

เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์

บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium

ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ.

สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวีดิโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำ ศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น.

และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3)

ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี

หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา

และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้น ได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ	1
ทิวศภภ.....	2
พระบตรของพระเจ้า	3
พระผู้เป็นเจ้า	6
ความเป็นมนุษย์.....	8
ประสภการณมนุษย์	9
ต้นกำเนิด	9
ร่างกาย	11
จิตวิญญาณ	12
การคินพระชนม์.....	14
ตำแหน่ง	15
ภุมิหลังในพันธสัญญาเดิม	15
ภารกิจที่สำเร็จในพระเยซู	18
ธรรมชาติ.....	20
พันธกิจ	25
ความอับอาย	26
การมาบังเกิดเป็นมนุษย์.....	26
การทนทุกข์.....	30
การเช็ดชพระเกียรติ.....	34
การคินพระชนม์.....	35
การเสด็จขึ้นสู่สวรรค	37
การประทับบนบัลลังก์.....	38
การพิพากษา	40
สรุป	41

หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต

บทที่ 3

พระเยซูคริสต์

บทนำ

ในช่วงกว่า 2,000 ปีที่ผ่านมา มีคนมากมายหลายพันล้านได้นับถือการติดตาม และประกาศพระกิตติคุณเรื่องพระเยซูคริสต์ชานาชาเรธ ซึ่งไม่เคยมีผู้ใดในประวัติศาสตร์ที่ได้รับการชื่นชมอย่างกว้างขวางหรือมีอิทธิพลต่อสังคมได้มากเท่าพระองค์ ศิลปิน นักดนตรี และนักเขียนต่างใช้พระองค์เป็นจุดเด่นในการสร้างงานศิลปะของตน หลายชาติพันธุ์ หลายวัฒนธรรมถูกสร้างขึ้นโดยใช้คำสอนของพระองค์เป็นศูนย์กลาง ในหลายพื้นที่ของโลก แม้ปฏิทินก็นับจากเวลาที่พระองค์ประสูติ

แต่ถึงแม้จะเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง พระเยซูก็ยังตกเป็นเป้าการตรวจสอบอย่างเข้มข้น นักวิชาการทุกแขนงค้นคว้าเกี่ยวกับพระองค์ พวกเขาขี้สงสัยก็จับผิดเพื่อพยายามทำลายความน่าเชื่อถือของพระองค์ และผู้ติดตามพระองค์ต่างศึกษาเกี่ยวกับพระองค์ในแง่มุมต่าง ๆ เท่าที่จะทำได้ ประเด็นก็คือ การเรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซูนั้นสำคัญสำหรับทุกคน เพราะวันหนึ่ง เราต้องตอบคำถามว่า “พระเยซูคริสต์คือใคร?” คริสเตียนคงคุ้นเคยกับคำตอบอยู่แล้ว เพราะเราได้กล่าวยืนยันมาตลอดหลายศตวรรษตามหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต นี่เป็นบทเรียนที่สามในชุดหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต และบทนี้ชื่อว่า “พระเยซูคริสต์” ในบทนี้ เราจะให้ความสนใจกับข้อความแห่งศรัทธาที่ประกาศความเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ซึ่งเป็นพระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ ข้อความดังกล่าวคือ:

ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ พระบุตรองค์เดียวของพระบิดา [และพระผู้เป็นเจ้าของเรา] ทรงปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงกำเนิดจากมารีย์สาวพรหมจารี ทรงทนทุกข์ทรมาน ในสมัยที่ปอนทิอัสปีลาตปกครอง ทรงถูกตรึงที่กางเขน แล้วมรณา ทรงถูกบรรจุไว้ในอุโมงค์ เสด็จลงสู่แดนมรณา ในวันที่สามทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์ประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด จากที่นั่นพระองค์จะเสด็จมาพิพากษาคนเป็นและคนตาย

การสรุปสิ่งที่หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต กล่าวเกี่ยวกับพระเยซูนั้น อาจทำได้หลายวิธี แต่เราจะเน้นใจความหลักสามประการที่เป็นศูนย์กลางทางศาสนศาสตร์มาตลอดประวัติศาสตร์ ประการที่หนึ่งคือ เทวสภาพ หรือความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์

เราจะดูที่ธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระองค์และสัมพันธภาพของพระองค์กับอีกสองพระภาคในตรีเอกานุภาพ ประการที่สองคือความเป็นมนุษย์ของพระองค์ เราจะอภิปรายความสัมพันธ์ระหว่างธรรมชาติความเป็นพระเจ้าและธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของพระองค์ และประการที่สามคือพันธกิจของพระองค์ ไม่แค่พันธกิจที่พระองค์กระทำในโลกเท่านั้น แต่รวมถึงหลังจากนั้นด้วย เราจะเริ่มด้วยความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ ตามที่ถูกล่ามถึงในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต

เทวสภาพ

เมื่อเราพูดถึงเทวสภาพ หรือคำที่ง่ายกว่าก็คือ “ความเป็นพระเจ้า” ของพระคริสต์ ก็คือ การที่พระองค์เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ เราก็กำลังกล่าวถึงคำยอมรับอันเป็นหัวใจสำคัญในพันธสัญญาใหม่ว่าพระคริสต์คือผู้ใด ที่เราได้รับทราบมาก็คือ พระองค์เป็นพระเจ้าโดยสมบูรณ์และเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์เช่นกัน เมื่อใดที่เราเริ่มไม่ยอมรับสถานะใดสถานะหนึ่ง ก็เท่ากับเราไม่เชื่อในพระเยซูอีกต่อไป วิธีเดียวที่เราสามารถอธิบายความเป็นพระเจ้าของพระเยซูได้ ก็คือจากการเปิดเผยของพระคัมภีร์อย่างไม่ผิดเพี้ยน เราถูกสอนว่าพระคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่นี้เป็นความจริงพื้นฐานที่สุดที่คริสตจักรยุคแรกประกาศ และเราได้รับทราบจากอัครทูตเปาโล ตามที่ท่านได้เขียนไว้ในหนังสือโคโลสี เราจึงมั่นใจว่า แท้จริงแล้ว พระเยซูเป็นผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่งในพระองค์ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้น พระองค์ทรงยืนอยู่เหนืออำนาจทั้งปวงซึ่งอยู่ที่พระบาทของพระองค์ คุณสมบัติเช่นนี้มีในพระเจ้าเท่านั้น ถ้าตัดเรื่องนี้ออกไป พระกิตติคุณก็หมดความหมาย พระเยซูก็หมดความหมาย และคริสต์ศาสนาก็หมดความหมายด้วย

—ดร. อาร์ อัลเบิร์ต โมห์เลอร์ จูเนียร์

หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต กล่าวถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ว่า:

ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ พระบุตรองค์เดียวของพระบิดา [และพระผู้เป็นเจ้าของเรา]

คริสเตียนตั้งใจใช้คำว่า “พระคริสต์” “พระบุตรของพระเจ้า” และ “พระผู้เป็นเจ้า” เพื่อบอกถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์มาตลอด

วัตถุประสงค์ของบทเรียนนี้คือ เราจะเน้นสองคำที่ปรากฏในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต เพื่อถึงความถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ ก่อนอื่น เราจะศึกษาการที่พระเยซูเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” จากนั้น เราจะวิเคราะห์ความหมายของประโยคที่ว่าพระองค์เป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้า” เราจะเริ่มด้วยความหมายของ “พระบุตรของพระเจ้า” ตามที่พระคัมภีร์กล่าวถึงพระเยซู

พระบุตรของพระเจ้า

สิ่งแรกที่เราต้องเข้าใจเกี่ยวกับคำว่า “พระบุตรของพระเจ้า” ก็คือ บ่อยครั้งที่พระคัมภีร์ใช้คำนี้ในการกล่าวถึงสิ่งที่ไม่ได้มีลักษณะใดเกี่ยวกับพระเจ้าเลย เช่น พวกทูตสวรรค์ถูกเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” ใน โยบ 1:6 และ 2:1 พระคัมภีร์ฉบับปัจจุบันบางฉบับใช้คำว่า “ทูตสวรรค์” แทนคำว่า “บุตรของพระเจ้า” แต่ในสองข้อความจาก โยบ นี้ จริง ๆ แล้วในภาษาฮีบรูกล่าวว่า “เบนาย ฮาเอโลฮิม” (Benay Haelohim) ซึ่งตามตัวอักษรแปลว่า “บุตรของพระเจ้า” ซึ่งเรายังพบคำลักษณะเดียวกันนี้อีกหลายครั้งด้วย

บางครั้ง ชนชาติอิสราเอลก็ถูกเรียกว่า “ลูกชาย” หรือ “บุตร” ของพระเจ้า เช่น อพยพ 4:22 และ โสเซยา 11:1 กษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ของชาวอิสราเอลก็ถูกเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” เหมือนกัน เช่นใน 2 ซามูเอล 7:14 และ สดุดี 2:7 อาดัม มนุษย์คนแรก ก็ถูกเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” ใน ลูกา 3:38

และคริสเตียนทั้งหลายย่อมรู้ว่า ในพระวาระของพระเจ้าหลายตอน ผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าถูกเรียกว่าเป็นบุตรของพระองค์ เช่น ใน มัทธิว 5:9, 45; ลูกา 20:36; และ โรม 8:14, 19 เปาโลกล่าวใน กาลาเทีย 3:26 ว่า:

ท่านทั้งหลายล้วนเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ (กาลาเทีย 3:26)

แต่ถ้าคำว่า “บุตรของพระเจ้า” ไม่ได้เจาะจงแปลว่าพระเยซูมีสถานะเป็นพระเจ้าเท่านั้นแล้ว ทำไมคริสตจักรต้องทำเรื่องนี้ให้เป็นเรื่องใหญ่?

แต่เมื่อเราศึกษาพันธสัญญาใหม่ว่า ได้กล่าวถึงพระเยซูอย่างไรแล้ว เราจึงจะเข้าใจชัดเจนว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างชัดเจน เป็นเอกลักษณ์อย่างที่ไม่ใครเหมือน

จริง ๆ แล้ว หนึ่งในประเด็นที่พันธสัญญาใหม่เน้นมากที่สุด ก็คือ การที่พระเยซูเป็นพระบุตรหนึ่งเดียวของพระเจ้า นั่นคือ พระเยซูทรงมีคุณลักษณะเดียวกันกับคุณลักษณะที่บ่งบอกได้ว่าพระเจ้าคือใคร กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างจริงแท้แน่นอน
 ส่วนเราเป็นลูกของพระเจ้าโดยความสัมพันธ์
 โดยการที่พระเจ้ารับเราเป็นลูก
 ไม่ใช่เพราะเรามีความเป็นตัวตนร่วมกับพระเจ้า พระเยซูเป็นพระบุตร
 นิรันดร์ของพระเจ้า พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าตลอดมา

—ดร. ทอม ชไรเนอร์

ความเป็นพระบุตรอันเป็นเอกลักษณ์ของพระเยซูเห็นได้ชัดเจนเป็นพิเศษในพระกิตติคุณยอห์น บทที่ 1:1-18 เราได้อ่านถึงการที่พระเยซูเป็นพระวาทะนิรันดร์ของพระเจ้า ซึ่งแปลว่าพระเยซูทรงเป็นทั้งพระเจ้าและทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวที่กำเนิดจากพระเจ้า เราได้พบคำตรัสของพระเยซูในยอห์น 8:18-23 ว่า ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระองค์มาจากเบื้องบน ไม่ได้มาจากโลกนี้ และใน ยอห์น 10:30 พระเยซูก็ได้ทรงยืนยันอีกว่าพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดา แต่ข้อความที่ยอห์นกล่าวชัดเจนที่สุดน่าจะเป็น ยอห์น 5:18 ท่านกล่าวว่า:

[พระเยซู]ทรงเรียกพระเจ้าว่าพระบิดาของตนอันเป็นการยกตนเองเสมอ
 อ พระเจ้า (ยอห์น 5:18)

ข้อความนี้บอกชัดเจนว่า
 เมื่อพระเยซูกล่าวถึงพระองค์เองว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า
 พระองค์หมายความว่าพระองค์เท่าเทียมกับพระเจ้าพระบิดา ด้วยเหตุนี้
 คริสเตียนจึงเข้าใจถูกต้องว่า
 การที่พระคัมภีร์บอกว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้านั้น
 หมายความว่าพระองค์มีทั้งสถานภาพอันเป็นเอกลักษณ์และสถานภาพพระเจ้าด้วย
 ความเป็นพระบุตรผู้มีสถานภาพพระเจ้างี้ถูกกล่าวถึงในพันธสัญญาใหม่หลาย
 ตอน เราอ่านพบใน โรม 1:3-4 และ 8:3
 ซึ่งเปาโลสอนว่าพระเยซูเป็นพระบุตรผู้มีสถานภาพพระเจ้าตั้งแต่ก่อนพระองค์มาประ
 สูดิแล้ว ฮีบรู 1:1-3 ก็บอกว่า ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า
 พระเยซูทรงสร้างจักรวาลและเป็นผู้สำแดงตัวตนของพระบิดาอย่างไม่ผิดเพี้ยน
 ข้อพระวจนะเหล่านี้และอีกหลายข้อระบุว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าในลักษณะพิเศษ ซึ่งบอกชัดถึงพระลักษณะของพระเจ้านั้นเป็นนิรันดร์ของพระองค์
 การเน้นย้ำว่าพระเยซูเป็นพระบุตรนิรันดร์ของพระเจ้าและมีสถานภาพพระเจ้าสะท้อนออกมาในหลักคำสอนเรื่อง ตรีเอกานุภาพ ซึ่งกล่าวว่า:

พระเจ้ามีสามพระภาค แต่เป็นพระองค์เดียว

พันธสัญญาใหม่สอนว่าพระเยซูคือพระเจ้าพระบุตร หนึ่งในสามพระภาคของตรีเอกานุภาพ

แล้วสัมพันธภาพระหว่างพระเยซูกับพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นอย่างไร?

เราได้อภิปรายกันในบทก่อน ๆ ว่า ตรีเอกานุภาพ
ในมุมมองภววิทยานั้นเน้นเรื่องตัวตนและการดำรงอยู่ของพระเจ้า
ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า

พระคริสต์มีฤทธานุภาพและสง่าราศีเท่าเทียมกับพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์
พระภาคทั้งสาม แน่นอเนวารวมถึงพระบุตร ไม่มีที่สิ้นสุด เป็นนิรันดร์
และไม่มีวันเปลี่ยนแปลง และแต่ละพระภาคมีพระลักษณะสำคัญของพระเจ้าร่วมกัน
เช่น ปัญญา ฤทธานุภาพ ความบริสุทธิ์ ความยุติธรรม ความประเสริฐ และความจริง

ในทางตรงกันข้าม เมื่อมอง ตรีเอกานุภาพ จากมุมมองเคหะวิทยา
เราพิจารณาว่าทั้งสามพระภาคของเจ้ามีปฏิสัมพันธ์กันอย่างไร ในมุมมองนี้
แต่ละภาคมีความรับผิดชอบ ระดับอำนาจ และบทบาทที่ได้รับแตกต่างกัน เช่น
พระคริสต์เป็นพระบุตรของพระบิดาตลอดมา และมีอำนาจรองจากพระบิดา
ลองฟังคำตรัสของพระเยซูในยอห์น 6:38

ซึ่งพระองค์กล่าวถึงการที่พระองค์ยอมอยู่ใต้โอวาทของพระบิดา

เพราะเราได้ลงมาจากสวรรค์มิใช่เพื่อทำตามใจของเราเองแต่เพื่อทำตาม
พระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา (ยอห์น 6:38)

และในยอห์น 8:28-29 พระองค์ก็ตรัสในทำนองเดียวกัน

พระเยซูจึงตรัสว่า ...” แต่อย่างที่พ่อสอนฉัน
ใครส่งฉันมาก็จะอยู่กับฉันเขาจะไม่ทิ้งฉัน ไว้คนเดียวเพราะฉันทำในสิ่ง
ที่เขาพอ ใจเสมอ " (ยอห์น 8:28-29)

ตลอดทั้งพันธสัญญาใหม่ พระบุตรอยู่ภายใต้อำนาจของพระบิดาเสมอ
ระหว่างพระบุตรกับพระบิดา ไม่เคยมีความขัดแย้งใด ๆ
เนื่องจากพระบุตรและพระบิดาเห็นพ้องต้องกันเสมอ โดยพระบิดามีตำแหน่งที่สูงกว่า
ในทำนองเดียวกัน ในเคหะสัมพันธของ ตรีเอกานุภาพ นั้น

พระบุตรก็มีอำนาจเหนือพระวิญญาณบริสุทธิ์
ตัวอย่างหนึ่งคือคำกล่าวของพระเยซูในยอห์น 15:26:

“ฉันจะส่งที่ปรึกษาจากพ่อไปหาคุณคือวิญญาณแห่งความจริงที่ออกมาจาก
พระบิดาเขาจะเป็นพยานให้เรา” (ยอห์น 15:26)

ในพระวจนะข้ออื่น เช่น โรม 8:9 และ 1 เปโตร 1:11
พระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกเรียกว่า “พระวิญญาณของพระคริสต์” ซึ่งบ่งบอกว่า
พระวิญญาณถูกส่งมาโดยพระคริสต์
สัมพันธภาพเหล่านี้สรุปอยู่ในรูปแบบที่กำหนดให้พระบุตรเป็นพระภาคที่สองของ
อง ตรีเอกานุภาพ พระบุตรเป็นพระภาคที่สองใน ตรีเอกานุภาพเชิง
ภววิทยา เพราะพระองค์กำเนิดมาจากพระภาคที่หนึ่ง ก็คือพระบิดา

และพระองค์ได้ประทานลมปราณให้เป็นพระภาคที่สาม ก็คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระบุตรเป็นพระภาคที่สองในตรีเอกานภาพเชิงเคหะวิทยา เพราะตำแหน่งของพระองค์อยู่ตรงกลาง โดยพระองค์เป็นรองพระบิดา แต่มีอำนาจเหนือพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในคริสตจักรยุคแรก

การยอมรับว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์เป็นส่วนสำคัญยิ่งของความเชื่อ คริสเตียน ผู้ที่กล่าวยอมรับตาม หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต เมื่อรับบัพติศมา ก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวยืนยันรายละเอียดปลีกย่อยทางศาสนศาสตร์ในประเด็นที่เกี่ยวกับสัมพันธภาพภายในของ

ตรีเอกานภาพ

แต่เขาจำเป็นต้องประกาศความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์โดยไม่ลังเล แม้ในปัจจุบัน การยืนยันว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้และสมบูรณ์ก็เป็นเครื่องหมายของความเป็นคริสเตียนตามหลักพระคัมภีร์

เมื่อเราได้พิจารณาความสำคัญของคำว่า “พระบุตรของพระเจ้า” แล้ว เราก็พร้อมที่จะศึกษาคำว่า “พระผู้เป็นเจ้า” บ่งบอกถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูอย่างไร

พระผู้เป็นเจ้า

พันธสัญญาใหม่เรียกพระเยซูว่า “พระผู้เป็นเจ้า” คำนี้แปลมาจากคำภาษากรีก “คูริออส” (*Kurios*) ซึ่งเป็นคำทั่วไปที่หมายความว่า “ผู้ปกครอง” หรือ “เจ้านาย” และยังถูกใช้เป็นคำเรียกขานแบบสุภาพเช่นเดียวกับคำว่า “ท่าน” ในภาษาไทย ด้วยความหมายเช่นนี้ คำว่า คูริออส จึงมักถูกใช้กับสามัญชนทั่วไป เช่น ใน มัทธิว 10:24; ลูกา 12:36-47; เอเฟซัส 6:5-9 และอีกหลายข้อ

แต่ในเวลาเดียวกัน พันธสัญญาใหม่ก็ใช้คำว่า คูริออส ในฐานะพระนามสำหรับพระเจ้า เช่นใน มัทธิว 11:25; ลูกา 1:16 กิจการ 2:39 และอีกหลายข้อ ในเมื่อคำนี้มีความหมายกว้าง เหตุใดเราจึงคิดว่าคำนี้ในพันธสัญญาใหม่มีนัยยะว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า? เหตุใดเราจึงไม่คิดว่าคำนี้อ้างอิงถึงอำนาจหรือเกียรติยศของพระเยซูเพียงแค่นี้เท่านั้น?

กุญแจสำคัญที่ช่วยให้เราเข้าใจการใช้คำว่า คูริออส ในศาสนาคริสต์ คือ พันธสัญญาเดิม พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมนั้นถูกเขียนด้วยภาษาฮีบรู แต่เมื่อประมาณสองศตวรรษก่อนพระเยซูประสูติ พระวจนะภาษาฮีบรูก็ถูกแปลมาเป็นภาษากรีก พระวจนะที่ถูกแปลครั้งนี้เรียกว่า “เซปตुเจนต์” (*Septuagint*) เมื่อปราชญ์ชาวยิวแปลพันธสัญญาเดิมเป็นภาษากรีก เขาใช้คำว่า “คูริออส” ในภาษากรีกถึง 6,700 ครั้ง เพื่อแปลพระนามศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าใช้เรียกพระองค์เองต่อหน้าประชา

กรของพระองค์ พระนามนั้นคือ ยาร์เวห์
บริบททางประวัติศาสตร์นี้มีความสำคัญยิ่งยวดสำหรับความเข้าใจการที่
พันธสัญญาใหม่ยอมรับความเป็นเจ้านายของพระเยซู ถึงแม้คำว่า
“คูริออส” โดยตัวของมันเองแล้ว ไม่ได้สื่อว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า
แต่การใช้คำนี้ตามบริบทของพันธสัญญาเดิมสื่ออย่างชัดเจนถึงความเป็
นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ในหลายข้อความ

—ดร. คีธ จอห์นสัน

พระวจนะตอนหนึ่งที่นำอัครธรรมทูตที่สุดในพันธสัญญาใหม่ก็คือข้อที่กล่าว
ว่า “[ทุกคน] จะคุกเข่าลงนมัสการพระนามของพระเยซู
และทุกสิ่งจะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์คือองค์พระผู้เป็นเจ้า
เพื่อเป็นการถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟิลิปปี 2)
และความจริงแล้ว ณ เวลานั้น เปาโลกำลังหยิบยกข้อความจากอิสยาห์
โดยข้อความนี้เป็นบทเพลงสรรเสริญว่าทุกคนจะยอมรับว่าพระยาห์เวห์
คือพระผู้เป็นเจ้า ตอนนั้น
เปาโลตั้งใจอ้างอิงข้อพระวจนะจากพันธสัญญาเดิมและกล่าวว่าพระเยซู
คริสต์ต่างหากที่เป็นพระผู้เป็นเจ้า และในขณะนั้น
เห็นได้ชัดว่าพันธสัญญาใหม่กำลังบอกว่าพระเยซูคริสต์ไม่ได้เป็นเพียง
เจ้านาย
แต่พระองค์จะต้องได้รับการยอมรับในฐานะพระผู้เป็นเจ้าของอิสราเอล

—ดร. ปีเตอร์ วอลล์เกอร์

ลองฟังคำพูดของเปาโลใน โรม 10:9 และ 13:

นั่นคือถ้าท่านยอมรับด้วยปากของท่านว่า
“พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า”
และเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย
ท่านก็จะได้รับความรอด...ทุกคนที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็น
เจ้าจะได้รับการช่วยให้รอด” (โรม 10:9 และ 13)

ในข้อ 13 เปาโลยกพระวจนะ โยเอล 2:32

เพื่อพิสูจน์ว่าทุกคนที่ร้องเรียกพระนามของพระเยซูจะได้รับการช่วยให้รอด
แต่ในพระธรรมโยเอลข้อนี้ พระนามของพระเจ้าในภาษาฮีบรูยุคพันธสัญญาเดิมคือ
“ยาห์เวห์” อันเป็นพระนามเฉพาะของพระเจ้า พุดง่าย ๆ ก็คือ
เมื่อเปาโลกล่าวว่าพระเยซูเป็นพระผู้เป็นเจ้า
ท่านหมายความว่าพระเยซูก็คือพระยาห์เวห์
พระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพันธสัญญาเดิมนั่นเอง

พระวาทะตอนอื่น ๆ
 ในพันธสัญญาใหม่ที่ยืนยันว่าพระเยซูมีสถานะภาพเท่ากับพระเจ้าได้แก่ มัทธิว 3;
 มาระโก 1; ลูคา 3; และ ยอห์น 1
 พระวาทะทั้งหมดนี้ล้วนกล่าวว่าพระเยซูคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่กล่าวถึงใน อิสยาห์ 40
 ผู้ซึ่งยอห์นผู้ให้บัพติศมา ได้เตรียมมารดาให้ เรายังพบพลวัตแบบเดียวกันใน ฮีบรู
 1:10 ซึ่งพระเยซูเจ้าคือพระเจ้าที่พระธรรม สดุดี 102:24-25
 ประกาศว่าเป็นผู้สร้างโลกนี้ พระวาทะที่กล่าวเช่นนี้มีอีกมากมาย
 ตรงนี้ เราไม่ได้หมายความว่า
 ทุกครั้งที่บุคคลในพันธสัญญาใหม่เรียกพระเยซูว่า “พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ”
 เขาประกาศความเป็นพระเจ้าของพระองค์เสมอ
 บางครั้งเขาเพียงตั้งใจจะแสดงถึงความเป็นมนุษย์ของพระองค์
 แต่เมื่อคริสตจักรประกาศยอมรับอย่างเป็นทางการว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ
 เหมือนที่เราประกาศตามหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต
 เราก็กำลังยืนยันคำสอนในพระคัมภีร์ที่ว่า พระเยซูเป็นพระเจ้า และในฐานะพระเจ้า
 พระองค์ก็เป็นสมาชิกสมบูรณ์ของ ตริเอกานุภาพ
 โดยประกอบด้วยคุณลักษณะของพระเจ้าเหมือนกับพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์
 ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์มีนัยยะสำคัญทุกด้านในชีวิตคริสเตียน เช่น
 เราต้องยอมรับและนมัสการพระเยซูเป็นพระเจ้าในคำอธิษฐานและบทเพลงของเรา
 เราต้องอธิษฐานต่อพระองค์
 เหมือนที่เราอธิษฐานต่อพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์
 และเราสามารถวางใจอย่างเต็มที่ในความปลอดภัยที่เราได้รับเพราะความรอดของเรา
 เพราะเรารู้ว่าพระเจ้าเองเป็นผู้ไถ่เราจากความบาป ประเด็นต่าง ๆ นี้ และคำถามอื่น
 ๆ เรื่องวิถีปฏิบัติในชีวิตคริสเตียน ล้วนขึ้นอยู่กับความเชื่อที่ว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า
 เมื่อเราเข้าใจความเป็นพระเจ้าของพระเยซูแล้ว เราก็พร้อมที่จะศึกษาต่อว่า
 หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ได้สะท้อนความเป็นมนุษย์ของพระองค์อย่างไร

ความเป็นมนุษย์

ในช่วงสองศตวรรษที่ผ่านมา
 นักศาสนศาสตร์มากมายพร้อมใจยอมรับว่าพระเยซูเป็นมนุษย์
 แต่ตั้งคำถามเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์ หากแต่ในศตวรรษแรก ๆ
 ของคริสตจักรผู้คนก็พร้อมใจตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ของพระองค์
 ปรัชญาที่มีอิทธิพลในยุคนั้นทำให้ค่อนข้างง่ายที่คนจะยอมรับว่าเทพสามารถ
 “แปลงกาย” เป็นมนุษย์ได้ แต่การที่จะให้เขายอมรับว่าเทพสามารถ “กลายเป็น”
 มนุษย์ได้จริง ๆ นั้น ยากยิ่งนัก มนุษย์นั้นเป็นตัวตนที่มีร่างกายและอารมณ์
 ในความคาดหมายของคนเรานั้น
 พระเจ้าจะไม่มีวันยอมให้พระสิริและศักดิ์ศรีของพระองค์ต้องมัวหมองด้วยการรับธรรม
 มาชาติอันต่ำทรามของมนุษย์ที่เป็นเนื้อหนัง แต่น่าเศร้า

คริสเตียนยุคปัจจุบันมากมายล้าปากใจที่จะเชื่อว่าพระเจ้าพระบุตรสามารถเสด็จมาในโลกและรับสภาพมนุษย์เต็มตัวได้ ซึ่งรวมถึงความอ่อนแอ ข้อจำกัด และความบอบบางของมนุษย์

เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นมนุษย์เต็มตัว เราจะพิจารณาสามลักษณะของความเป็นมนุษย์ของพระองค์ หนึ่ง เราจะศึกษาประสบการณ์ของพระองค์ในฐานะมนุษย์ สอง เราจะอภิปรายตำแหน่งของพระองค์ในฐานะมนุษย์ และสาม เราจะกล่าวสั้น ๆ เกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์ของพระองค์ โดยดูว่าธรรมชาติมนุษย์นั้นสัมพันธ์กับธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระองค์อย่างไร เราเริ่มด้วยประสบการณ์มนุษย์ของพระองค์ ตามที่กล่าวถึงในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต

ประสบการณ์มนุษย์

ประสบการณ์มากมายของพระเยซูพิสูจน์ว่าพระองค์เป็นมนุษย์จริง ๆ เนื่องจากมนุษย์เท่านั้นที่สามารถมีประสบการณ์เช่นนั้นได้ ลองฟังข้อความเกี่ยวกับเรื่องนี้ใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต:

[พระเยซู] ทรงปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงกำเนิดจากมารีย์สาวพรหมจารี ทรงทนทุกข์ทรมาน ในสมัยที่ปอนทิอัสปิลาตปกครอง ทรงถูกตรึงที่กางเขน แล้วมรณา ทรงถูกบรรจุไว้ในอุโมงค์ เสด็จลงสู่แดนมรณา ในวันที่สามทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย

ประสบการณ์เหล่านี้ยืนยันความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์อย่างน้อยสี่ประการ คือ การกำเนิด ร่างกาย จิตวิญญาณ และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ สิ่งแรกที่เราจะศึกษาคือการกำเนิดของพระองค์ ซึ่งรวมถึงการตั้งครรภ์และการกำเนิด

การกำเนิด

หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต กล่าวถึงการกำเนิดของพระเยซูดังนี้:

[พระเยซู] ทรงปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงกำเนิดจากมารีย์สาวพรหมจารี

เราต้องยอมรับว่า มีรายละเอียดไม่ธรรมดาหลายประการเกี่ยวกับการตั้งครรภ์และการประสูติของพระเยซู ประการแรก พระเยซูปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีเชื้อโดยบิดาที่เป็นมนุษย์

และการปฏิสนธิของพระองค์เกิดขึ้นโดยปราศจากการล่วงล้ำพรหมจรรย์ของมารดาของพระองค์ เราจะศึกษารายละเอียดเหล่านี้เพิ่มเติมในตอนต่อ ๆ ไปของบทเรียนนี้สำหรับตอนนี้ เราจะเน้นที่แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการปฏิสนธิและการเกิดในฐานะประสบการณ์สำคัญของมนุษย์

เมื่อ หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต กล่าวว่า พระเยซู “ทรงปฏิสนธิ” เจตนา ก็เพื่อบอกว่าพระเยซูเริ่มต้นชีวิตในโลกเหมือนกับมนุษย์ทั้งหลายทั่วไป นับจากอาดัมและเอวา นั่นคือ เป็นทารกน้อยในครรภ์ของมารดา พระวจนะของพระเจ้า เช่น มัทธิว 1:18; ลูคา 2:5-6; กาลาเทีย 4:4; และฮีบรู 10:5 ล้วนกล่าวว่าพระเจ้าก่อกำเนิดพระเยซูในครรภ์ของมารีย์ เช่นเดียวกับที่พระองค์หล่อหลอมทารกที่เป็นมนุษย์ทุกคน ลูคา 1:34-37 บันทึกบทสนทนาระหว่างมารีย์และทูตสวรรค์กาเบรียล เกี่ยวกับการที่เธอตั้งครรภ์ ดังนี้:

มารีย์ถามทูตสวรรค์นั้นว่า
 “จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไรในเมื่อข้าพเจ้าเป็นสาวพรหมจรรย์?”
 เอกอัครราชทูตตอบว่า
 “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาที่คุณและอำนาจขององค์ผู้สูงสุดจะครอบ
 ครอบคลุมคุณ... เพราะไม่มีสิ่งใดเป็นไปไม่ได้สำหรับพระเจ้า (ลูคา 1:34-
 37)

มารีย์เองรู้ดีว่าการปฏิสนธิทารกในวิธีนี้เป็นไปได้โดยการอัศจรรย์เท่านั้น และการอัศจรรย์ก็คือสิ่งที่เธอได้รับ

การปฏิสนธิอย่างมหัศจรรย์ของพระเยซูทำให้เรามั่นใจได้ว่า พระองค์เป็นพระเจ้าเต็มตัวเช่นเดียวกับที่เป็นมนุษย์เต็มตัว โดยไม่ได้ทำให้พระองค์ขาดลักษณะอย่างใดของมนุษย์เลย เป็นความจริงที่การปฏิสนธิของพระเยซูเป็นสิ่งมหัศจรรย์ บางทีอาจเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่สุดสิ่งหนึ่งที่เรารู้จักตลอดประวัติศาสตร์แห่งการทรงไถ่ แต่นับจากการปฏิสนธิของพระเยซู ช่วงที่พระองค์เติบโตอยู่ในครรภ์ ก็เหมือนทารกทั่วไปที่เป็นมนุษย์ การกำเนิดผ่านทางช่องคลอด ก็เป็นกระบวนการเกิดปกติของมนุษย์ การที่พระองค์ต้องพึ่งพามารดาของพระองค์ในด้านอาหารและการเลี้ยงดู และทุกประสบการณ์ของพระองค์ ตั้งแต่อาการน้ำมูกไหลจนถึงการที่ต้องเปลี่ยนผ้าอ้อมทุกวัน ล้วนเป็นเรื่องปกติธรรมดาของมนุษย์ จริงอยู่ พระองค์เป็นยิ่งกว่ามนุษย์ แต่พระองค์ก็ไม่ได้ขาดความเป็นมนุษย์แต่อย่างใด

—ดร. โรเบิร์ต จี ลิสเตอร์

บางครั้ง

มีคนโต้แย้งว่าพระเยซูไม่สามารถเป็นมนุษย์แท้จริงได้เพราะพระองค์ไม่มีบิดาที่เป็นมนุษย์ แต่มนุษย์คนแรกก็ไม่มีบิดาเช่นเดียวกัน หรือมารดา ถ้าจะพูดให้ครบ เราอ่านพบในปฐมกาล 2 ว่า อาดัมถูกปั้นขึ้นมาจากดินบนโลกนี้ และเอวาก็ถูกสร้างจากซี่โครงของอาดัม ทั้งสองคนจึงไม่มีพ่อหรือแม่ ทั้งสองคนไม่ได้เกิดมาจากผู้หญิง แต่ทั้งคู่ก็เป็นมนุษย์แท้เต็มตัว ในลักษณะเดียวกัน พระเยซูก็เป็นมนุษย์เต็มตัว

ถึงแม้ว่าการปฏิสนธิของพระองค์จะไม่ธรรมดาอย่างสิ้นเชิง

และตามที่เราได้จากพระคัมภีร์

การเติบโตของพระเยซูในครรภ์ของมารีย์ก็เป็นเหตุการณ์ตามธรรมชาติอย่างสมบูรณ์ ซึ่งนำไปสู่การประสูติของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ปรากฏตัวเหมือนเนรมิต หรือเสด็จลงมาจากสวรรค์ทันทีที่ประสูติ ตรงกันข้าม มัทธิว 1 และลูกา 2 กล่าวว่าการตั้งครรภ์ของ

มารีย์นั้น ในช่วงแรกไม่มีใครรู้ แต่หลังจากนั้นครรภ์ก็เริ่มโตจนเห็นได้ชัด สิ่งนี้ทำให้โยเซฟคูหมั่นของเธอเริ่มตั้งคำถามเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ของเธอ จนกระทั่งพระเจ้าอธิบายความจริงแก่เขาในความฝัน ผลสุดท้ายก็คือ พระเยซูประสูติเป็นทารกที่เป็นมนุษย์จริง ๆ

พระเยซูเป็นมนุษย์สมบูรณ์และเต็มตัว

การปฏิสนธิอย่างมหัศจรรย์ของพระคริสต์ไม่ได้ทำให้ความเป็นมนุษย์แท้ของพระองค์ลดน้อยลงแต่อย่างใด แท้จริงแล้ว

พระเยซูแสดงความเป็นมนุษย์ให้เราเห็น

เพราะนั่นคือเจตนาของการปฏิสนธิอย่างมหัศจรรย์

เพื่อให้เราเห็นผ่านชีวิตของพระคริสต์ว่า

เราสามารถเป็นมนุษย์เต็มตัวโดยไม่ได้เต็มไปด้วยความบาป

นี่จะเป็นลักษณะของเราเมื่อเราอยู่ในสวรรค์

—ดร. เอरिक เรอนเนส

เมื่อได้พิจารณาการกำเนิดของพระเยซูแล้ว เราก็พร้อมที่จะศึกษาว่า ร่างกายของพระองค์ยืนยันความเป็นมนุษย์สมบูรณ์ของพระองค์อย่างไร

ร่างกาย

หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ประกาศเกี่ยวกับพระเยซูว่า:

[พระเยซู] ทรงทนทุกข์ทรมาน ในสมัยที่ปอนทิอัสปีลาต ปกครอง ทรงถูกตรึงที่กางเขน แล้วมรณา ทรงถูกบรรจุไว้ในอุโมงค์

ในข้อความนี้ หลักข้อเชื่อนี้กล่าวถึงประสบการณ์บางอย่างที่พระเยซูได้รับ ซึ่งจะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อพระองค์เป็นมนุษย์ทางกายภาพอย่างแท้จริงเท่านั้น

ในพระคัมภีร์ มัทธิว 27; มาระโก 15; ลูคา 23; และยอห์น 18-19 กล่าวถึงการที่พระเยซูถูกจับกุมและตรึงบนกางเขน ภายใต้ปอนทือสปีลาต พระเยซูถูกทรมานสาหัสวิธี พระองค์ถูกเขียน ถูกบังคับให้สวมมงกุฎหนาม ถูกถ่มน้ำลายรด ถูกเยาะเย้ย ถูกไม้ตีที่ศีรษะครั้งแล้วครั้งเล่า และถูกบังคับให้แบกไม้กางเขนของพระองค์ในบางช่วงของทางไปสู่แดนประหาร

การที่พระเยซูทนทุกข์ ถูกตรึง สิ้นพระชนม์ และถูกฝัง แสดงให้เห็นว่าพระองค์เป็นมนุษย์แท้จริง โดยมีร่างกายทางกายภาพของมนุษย์—ร่างกายที่เป็นเนื้อหนังสามารถถูกทุบตี เลือดออก ถูกทรมาน

ล้มลงด้วยความเหนื่อย ถูกฆ่า

และถูกฝังในอุโมงค์เมื่อจิตวิญญาณของพระองค์จากร่างไปแล้ว

และการมีร่างกายมนุษย์จริง ๆ ก็เป็นหัวใจสำคัญ

ในเมื่อมนุษย์ได้ก้าวเข้าสู่ความบาป

การชำระมนุษย์จากความบาปต้องเป็นไปโดยการที่ร่างกายทนทุกข์ทรมานจากการพิพากษาตามระบบยุติธรรมของพระเจ้าเท่านั้น เราพบข้อความที่เน้นเรื่องนี้ใน โรม 7:4; โคลโลสี 1:21-22; และ ฮีบรู 10:10

เราลองดูตัวอย่างจาก ฮีบรู 2:14-17:

ในเมื่อบุตรทั้งหลายมีเลือดและเนื้อ

พระองค์จึงทรงร่วมในความเป็นมนุษย์ของพวกเขา

เพื่อว่าโดยการสิ้นพระชนม์พระองค์จะได้ทรง...

เพื่อจะได้ทรงลบมลทินบาปของปวงประชากร (ฮีบรู 2:14-17)

พระวณะที่ยกมากล่าวชัดเจนว่า พระเยซูต้องมีสภาพเลือดเนื้อ มีร่างกายอย่างมนุษย์ เพื่อที่จะรับโทษแทนเราได้

เมื่อเราเข้าใจการกำเนิดและร่างกายของพระเยซูแล้ว

เราจะศึกษาการที่พระวิญญาณของพระองค์ทำให้ธรรมชาติมนุษย์ของพระองค์สมบูรณ์

จิตวิญญาณ

พระวณะกล่าวเสมอว่ามนุษย์ประกอบด้วยกายที่ต้องตายอันเป็นที่อยู่ของจิตวิญญาณอันไม่มีวันตาย พระคัมภีร์ใช้หลายคำเมื่อพูดถึงจิตวิญญาณ

แต่คำที่ใช้แพร่หลายที่สุดคือ “จิต” และ “วิญญาณ” จาก ฮีบรู 4:12 และ

1 เรสะโลนิกา 5:23 บางประเพณียึดถือความเชื่อว่า “จิต” และ “วิญญาณ”

เป็นสองสิ่งที่ต่างกันในตัวตนของเรา แต่มีพระวณะประมาณ 200

ข้อที่คำใดคำหนึ่งนี้ถูกใช้เพื่อหมายถึงตัวตนภายในทั้งหมดของเราที่ไม่ใช่ร่างกาย

ดังนั้น จึงน่าจะสรุปได้ว่า ทั้งคำว่า “จิต” และ “วิญญาณ”

หมายถึงความจริงพื้นฐานที่ว่า มนุษย์นั้นประกอบด้วยสองส่วนใหญ่ ๆ เท่านั้น คือ ร่างกาย และ จิตวิญญาณ

ใน ลูคา 23:46 พระเยซูกล่าวถึง “จิต” หรือ “วิญญาณ” ของพระองค์เมื่อพระองค์กำลังจะสิ้นพระชนม์ ให้เราฟังคำตรัสของพระองค์:

พระบิดาข้าพระองค์ขอมอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ (ลูคา 23:46)

เมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พระองค์กล่าวชัดเจนว่าในขณะที่ร่างกายของพระองค์จะอยู่ในอโมเมนต์ จิตวิญญาณของพระองค์ ซึ่งอยู่ในสภาพมนุษย์ จะอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา เมื่อพูดถึงด้านวิญญาณของเรา จิตของเรานั้นเป็นตัวตนแห่งการรับรู้ เมื่อร่างกายของเราตายลง จิตของเราจะออกจากร่างกายและดำรงต่อไปในสภาพที่รับรู้ได้อยู่ หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูตก็อธิบายว่าสิ่งเดียวกันนี้ได้เกิดขึ้นกับพระเยซูคริสต์เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ โดยกล่าวว่า

“พระองค์ได้เสด็จลงสู่แดนมรณา”

ในที่นี้ หลักข้อเชื่อฯ กล่าวว่า เมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์ จิตอันรับรู้เหตุและผลของพระองค์ถูกแยกออกจากร่างกาย ในขณะที่กายของพระองค์อยู่ในอโมเมนต์ จิตวิญญาณของพระองค์เสด็จลงสู่แดนมรณาต่อไปในบทเรียนนี้ เราจะศึกษาประโยชน์อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น แต่ ณ จุดนี้ เราต้องการอธิบายก่อนว่า ด้วยวลีที่ว่า พระเยซูเสด็จลงสู่แดนมรณา หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต กำลังยืนยันว่าพระเยซูมีจิตวิญญาณมนุษย์จริง ๆ สดท้าย นอกจากยืนยันความเป็นมนุษย์ของพระเยซูโดยอ้างอิงถึงการกำเนิดร่างกาย และจิตวิญญาณของพระองค์แล้ว หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ยังยืนยันถึงการคืนพระชนม์ด้วย ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่จิตวิญญาณและร่างกายของพระองค์กลับมารวมเป็นหนึ่งเดียวอีกครั้ง

การคืนพระชนม์

การคืนพระชนม์พิสูจน์ว่าพระเยซูเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง เพราะเหตุการณ์นี้ยืนยันอีกครั้งว่า การที่พระองค์ดำรงอยู่ในฐานะมนุษย์ที่เต็มด้วยพระสิริ นั้น เป็นการที่ร่างกายและจิตวิญญาณมนุษย์แท้ของพระองค์กลับมารวมเป็นหนึ่งอีกครั้ง ร่างกายของพระองค์เป็นขึ้นมาใหม่ และจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์ของพระองค์ถูกนำเข้าไปอยู่ในร่างกายอันถูกทำให้มีส

ภาพสมบุรณ์ของพระองค์ จจริงอยู่
 ภายที่เป็นขึ้นมาจากพระองค์มีความพิเศษในบางด้าน
 เนื่องจากพระกายนั้นเต็มด้วยสง่าราศีและจะไม่มีวันตายอีก
 แต่สิ่งนี้ไม่ได้ทำให้เกิดการสูญเสียลักษณะทางกายภาพหรือความเป็นมนุษย์แต่อย่างใด
 ด ตรงกันข้าม เราเห็นจาก 1 โครินธ์ 15 ทั้งบท
 ว่าภายที่เป็นขึ้นมาจากพระองค์เป็นผลแรกของการคืนชีพของผู้เชื่อ เมื่อเป็นดังนี้
 การคืนพระชนม์จึงแสดงให้เห็นว่าร่างกายมนุษย์ของเราจะเป็นอย่างไรในอนาคต
 ให้เราดูสิ่งที่เปาโลเขียนไว้ใน 1 โครินธ์ 15: 20-23:

ให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตายจริงๆ เป็นผลแรกของบรรดาผู้ที่ล่วงลับไป
 เพราะในเมื่อความตายสืบเนื่องมาจากมนุษย์คนเดียว
 การเป็นขึ้นจากตายก็สืบเนื่องมาจากมนุษย์คนเดียวเช่นกัน...
 แต่จะเป็นไปตามลำดับคือ พระคริสต์ผู้เป็นผลแรก
 จากนั้นบรรดาคนของพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา (1 โครินธ์ 15:
 20-23)

อาดัมเป็นมนุษย์คนแรกที่ถูกรังสร้างขึ้นฉันใด
 พระเยซูก็เป็นมนุษย์คนแรกที่ถูกรับใช้ให้เป็นขึ้นมาจากตายพร้อมกับร่างกายที่เต็มด้วยสง่าราศี
 นั่น ก่อนพระเยซู ก็เคยมีคนถูกชุบขึ้นมาจากความตาย บางคนก็โดยพระเยซูเอง
 เอน็อค และ

เอลียาห์ถูกรับขึ้น ไปสู่สวรรค์ทั้งตัวโดยไม่ผ่านความตายด้วยซ้ำ
 แต่ก็ไม่มีใครเคยได้รับร่างกายอมตะอันเต็มด้วยสง่าราศีเหมือนพระเยซู
 แต่ถึงแม้พระกายของพระเยซูจะเต็มด้วยสง่าราศี
 ก็ยังเป็นกายมนุษย์เต็มตัวเช่นเดียวกับที่เรายังคงเป็นมนุษย์เต็มตัวหลังจากพระเจ้า
 มอบกายใหม่ให้เราในวาระสำคัญที่กายคืนชีพ

พระองค์เป็นทารกจริง ๆ
 พระองค์พึ่งพาพระมารดาอย่างสิ้นเชิงเมื่อเป็นทารก
 พระองค์เติบโตขึ้น—ลูกากล่าวว่าพระองค์เจริญขึ้นในด้านสติปัญญา
 ในด้านวุฒิภาวะ และเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าและมนุษย์
 เราได้เรียนรู้ว่าพระองค์ผ่านประสบการณ์ความหิวและความกระหายเข
 นเดียวกับเรา และบนไม้กางเขนที่เนินโกละโกธา
 พระองค์ประสบกับความตายเช่นเดียวกับมนุษย์คนอื่น ๆ
 แต่สิ่งที่พิเศษกว่า คือ พระองค์มิได้เป็นมนุษย์เต็มตัวเท่านั้น
 แต่พระองค์เป็นพระเจ้าเต็มตัวเช่นกัน
 ความจริงก็คือพระเยซูไม่ได้มีเพียงสภาพมนุษย์ที่แท้จริงเท่านั้น
 แต่พระองค์มีสภาพมนุษย์ที่ถูกทำให้สมบุรณ์

—ดร. อัลเบิร์ต โมห์เลอร์ จูเนียร์

เราได้ศึกษาประสบการณ์ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูแล้ว จากนั้นเราจะศึกษาตำแหน่งของพระองค์ในฐานะมนุษย์ ตามที่กล่าวถึงในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ตำแหน่งนั้นคือ “พระคริสต์”

ตำแหน่ง

ตำแหน่งของพระเยซูอยู่ในประโยคต่อไปนี้อีกหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต

ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์

คริสเตียนยุคปัจจุบันหลายคนไม่รู้ว่าคำว่า “พระคริสต์” จริง ๆ แล้วเป็นคำเรียกตำแหน่งของพระเยซู ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพระนามของพระองค์ ในบริบทนี้ คำว่า “พระคริสต์” คล้ายคลึงกับคำว่า “กษัตริย์” หรือ “ผู้พิพากษา”

เราจะศึกษาตำแหน่งของพระเยซูในสองส่วน หนึ่ง เราจะสำรวจภูมิหลังในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับตำแหน่งที่เรียกว่า “พระคริสต์” และสอง เราจะอธิบายว่า การที่พระเยซูปฏิบัติภารกิจสำเร็จตามตำแหน่งของพระองค์นั้นเกี่ยวข้องกับความเป็นมนุษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอย่างไร เราจะเริ่มด้วยการศึกษาภูมิหลังในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับตำแหน่ง “พระคริสต์”

ภูมิหลังในพันธสัญญาเดิม

คำว่า “พระคริสต์” มาจากคำภาษาอังกฤษ “ไครสต์” ซึ่งแปลมาจากคำภาษากรีก “คริสโตส” คำว่า “คริสโตส” ก็ถูกแปลมาอีกต่อหนึ่งจากคำว่า “มาฉิอัค” ในภาษาฮีบรูในยุคพันธสัญญาเดิม ซึ่งเป็นที่มาของคำว่า “เมสสิยาห์” แปลว่า “ผู้ได้รับการเจิม”

ในยุคพันธสัญญาเดิม คำว่า “ผู้ได้รับการเจิม” เป็นคำกว้างๆที่สามารถใช้กับใครก็ได้ที่พระเจ้าแต่งตั้งให้รับใช้พระองค์ในฐานะพิเศษใด ๆ ก็ได้ เช่น พงศาวดาร 16:22 ระบุว่าผู้เผยพระวจนะก็เป็นผู้ได้รับการเจิม เลวีนิติ 4:3, 5, 16 กล่าวถึงปุโรหิตผู้ได้รับการเจิม และใน 1 ซามูเอล 26:9, 11, 16 ดาวิดกล่าวถึงซาอูลว่าเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเจิม เพราะซาอูลเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ลองฟัง เลวีนิติ 21:10-12 บรรยายขั้นตอนการเจิมตั้งมหาปุโรหิต:

มหาปุโรหิตเป็นผู้หนึ่งในบรรดาพี่น้องของเขาซึ่งได้รับการเจิมตั้งด้วย น้ำมันเจิมบนศีรษะและได้รับการสถาปนาให้สวมเครื่องแต่งกายปุโรหิต เขาจะต้องไม่ปล่อยให้ผมร่วงเป็นการไว้ทุกข์ หรือฉีกเสื้อผ้าของตน...เขาได้รับการอุทิศถวายโดยน้ำมันเจิมของพระเจ้า เราคือพระยาห์เวห์ (เลวีนิติ 21:10-12)

เราจะเห็นได้ว่า พิธีการเจิมเป็นการอภิศบคคลเพื่อการรับใช้พระเจ้า
โอกาสหนึ่งที่สำคัญที่สุดที่ใช้คำว่า “ผู้ได้รับการเจิม”
ในพันธสัญญาเดิมนั้นเกี่ยวข้องกับพิธีการเจิมทายาทของดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

และยูดาร์ โดยเราเห็นได้ใน สดุดี 89:38, 51; สดุดี 132:10, 17;
และ 2 พงศาวดาร 6:42 ในช่วงชีวิตของดาวิด

พระเจ้าได้ทำพันธสัญญากับท่าน
โดยสัญญาว่าจะสถาปนาอาณาจักรที่ไม่มีวันล่มสลายในโลกนี้ภายใต้การนำของกษัตริย์
ซึ่งเป็นทายาทคนหนึ่งของดาวิด สดุดี 89:3-4
สรุปพันธสัญญาของพระเจ้ากับดาวิดในลักษณะนี้:

พระองค์ตรัสว่า “เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ซึ่งเราเลือกสรร
เราได้ปฏิญาณต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า
‘เราจะสถาปนามงศ์วานของเจ้าตลอดไป
และให้บัลลังก์ของเจ้ายืนยงอยู่ทุกชั่วอายุ’” (สดุดี 89:3-4)

แน่นอน เราคงสงสัยว่าเหตุใดทายาทของดาวิดจึงสูญเสียราชบัลลังก์
ในเมื่อพระเจ้าได้สัญญาไว้แล้วว่าเขาจะได้สืบทอด คำตอบก็คือ
พระพรที่พระเจ้าสัญญาจะประทานตามพันธสัญญานั้น
ตั้งอยู่บนเงื่อนไขที่ว่ารัชทายาททุกคนของดาวิดต้องเชื่อฟังพระเจ้า
เงื่อนไขถูกประกาศอย่างชัดเจนใน 2 พงศาวดาร 6:16; สดุดี 89:30-32; และ สดุดี
132:12 ดังนั้น เมื่อลูกหลานของดาวิดกบฏต่อพระเจ้า พวกเขาจึงสูญเสียราชบัลลังก์
ยกตัวอย่างเช่น ในปี 922 ก่อนคริสตกาล ในรัชสมัยของเรโหโบอัม
หลานชายของดาวิด มี 10
เผ่าที่ถูกแยกออกจากราชวงศ์ของดาวิดและถูกมอบให้เยโรโบอัม
เราอ่านพบเหตุการณ์นี้ใน 1 พงศกษัตริย์ 11-12
เผ่าที่ติดตามเยโรโบอัมกลายมาเป็นที่รู้จักในชื่ออาณาจักรอิสราเอล
ส่วนเผ่าที่เหลือที่ติดตามเรโหโบอัมกลายมาเป็นที่รู้จักในชื่ออาณาจักรยูดาห์
หลังจากนั้น ประมาณปี 587 ก่อนคริสตกาล
แม้แต่อณาจักรยูดาห์เองก็ถูกเรียกคืนไปจากพงษ์พันธุ์ของดาวิด
เมื่อเยโคนิยาห์โอรสของพระองค์ถูกปลดจากบัลลังก์
และอาณาจักรยูดาห์ก็ตกเป็นของบาบิโลนอย่างสิ้นเชิง
ในช่วงเวลานี้ ผู้เผยพระวจนะหลายคนพยากรณ์ว่าพระเจ้าจะส่ง
“พระเมสสิยาห์” หรือ “พระผู้ถูกเจิม” ลงมาในอนาคต
ท่านผู้นี้จะเป็นมหากษัตริย์จากวงศ์วานของดาวิด
ผู้ซึ่งจะกอบกู้และทำให้อาณาจักรอิสราเอลและยูดาห์รวมเป็นหนึ่งเดียวอีกครั้ง

ในพันธสัญญาเดิม ผู้ที่จะเป็นที่รู้จักในฐานะพระเมสสิยาห์คือกษัตริย์—
กษัตริย์ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ประทานพันธสัญญาแก่ดาวิด

และในพันธสัญญาเดิม พระเจ้าสัญญาว่า
วันหนึ่งพระองค์จะยกผู้หนึ่งขึ้นเป็นกษัตริย์
และผู้นั้นจะมีสัมพันธภาพเป็นเอกลักษณ์พิเศษในฐานะ
“พระบุตรของพระเจ้า” ในความสัมพันธ์กับพระเจ้านี้
พระบุตรจะครองราชย์เป็นนิจบบัลลังก์แห่งดาวิด
และจะสถาปนาความยุติธรรมและความชอบธรรม ดังนั้น
ตามความจริงแล้ว เมื่อเราพูดถึงพระเมสสิยาห์แห่งพันธสัญญาเดิม
เรากำลังหมายถึงกษัตริย์—กษัตริย์ผู้สูงสุด
ซึ่งจะนำความรอดและการปลดปล่อยจากพระเจ้ามาเพื่อมนุษย์

—ดร. มาร์ค สเตราสส์

ผู้เผยพระวจนะหลายคนในพันธสัญญาเดิมกล่าวถึงพระเมสสิยาห์หรือพระคริสตเจ้าเป็นผู้สืบเชื้อสายจากดาวิด และจะเป็นผู้ที่นำบรรดาประชากรที่พลัดถิ่น ไปให้กลับสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา และนำพระพรอันยิ่งใหญ่ที่สุดจากพระเจ้ามาสู่ชนชาติที่ได้รับการยกย่อง ตัวอย่างคำพยากรณ์ลักษณะนี้ได้แก่ เยเรมีย์ 23:5-8, 30:8-9 และ 33:14-17 เราได้พบอีกใน เอเศเคียล 34:20-31 และ 37:21-28 อีกทั้งใน เศคาริยาห์ 12-13 ลองดูตัวอย่างจาก เยเรมีย์ 23:5-6:

องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า “วันนั้นจะมาถึง
เมื่อเราจะสถาปนากิ่งอันชอบธรรมให้แก่ดาวิด
ผู้นั้นเป็นกษัตริย์ซึ่งจะปกครองอย่างชาญฉลาด
และทำสิ่งที่ถูกต้องเที่ยงธรรมในแผ่นดิน ในยุคสมัยของเขา
ยูดาห์จะได้รับการช่วยกู้ และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย”
(เยเรมีย์ 23:5-6)

โดยผ่านคำพยากรณ์เช่นนี้ พันธสัญญาเดิมให้กำลังใจประชากรของพระเจ้าให้เฝ้าคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ คือกษัตริย์ผู้ถูกเจิมซึ่งมาจากวงศ์วานของดาวิด ผู้ที่จะปลดปล่อยเขาจากความเจ็บปวดและนำเขาเข้าสู่พระพรอันเต็มด้วยสง่าราศีของพระเจ้า

เมื่อเข้าใจภูมิหลังของตำแหน่ง “พระเมสสิยาห์” ในบริบทของพันธสัญญาเดิมแล้ว เราก็จะสำรวจว่าการที่พระเยซูปฏิบัติภารกิจตามตำแหน่งนั้นสำเร็จ สำคัญต่อความเป็นมนุษย์ของพระองค์อย่างไร

ภารกิจที่สำเร็จในพระเยซู

พันธสัญญาใหม่กล่าวถึงพระเยซูในฐานะพระคริสต์มากกว่า 500 แห่ง ฉะนั้นจึงแทบไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่า ในมุมมองคริสเตียนนั้น พระเยซูคือพระเมสสิยาห์ที่พันธสัญญาเดิมได้พยากรณ์ไว้ แต่เพื่อขจัดความสงสัยให้สิ้น เราจะศึกษาพระวจนะสองข้อในพระกิตติคุณยอห์น ในสองข้อนี้ พระเยซูถูกเรียกว่า “พระเมสสิยาห์” และยอห์นก็อธิบายว่า “พระเมสสิยาห์” มีความหมายเหมือน “พระคริสต์” พระวจนะสองข้อนี้คือ ยอห์น 1:41 และ 4:25-26 เราลองอ่านสักหนึ่งข้อความเพื่อพิสูจน์ประเด็นนี้ ให้เราพิจารณาคำตรัสของพระเยซูเมื่อพระองค์กำลังสนทนากับหญิงคนหนึ่งที่บ้านน้ำ ในยอห์น 4:25-26

หญิงนั้นทูลว่า “ดิฉันรู้ว่าพระเมสสิยาห์ (ที่เรียกว่าพระคริสต์) กำลังเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว จะทรงอธิบายทุกสิ่งแก่เรา” แล้วพระเยซูทรงประกาศว่า “เราที่พูดอยู่กับเจ้าคือผู้นั้น” (ในยอห์น 4:25-26)

ในข้อความนี้

พระเยซูยอมรับอย่างชัดเจนว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ที่ถูกพยากรณ์ไว้ในพันธสัญญาเดิม และพระองค์ได้อธิบายว่า คำสามัญในภาษากรีกสำหรับ “พระเมสสิยาห์” ก็คือ “คริสโตส” ซึ่งถูกแปลเป็นไทยว่า “พระคริสต์” ข้อนี้บอกเราว่า เมื่อใดก็ตามที่เราเห็นพระเยซูถูกกล่าวถึงในนาม “พระคริสต์” เราควรเข้าใจว่าพระองค์ก็คือพระเมสสิยาห์ที่ถูกพยากรณ์ไว้ในพันธสัญญาเดิมนั่นเอง แต่บทบาทของพระเยซูในฐานะ “พระเมสสิยาห์” หรือ “พระคริสต์” พิสูจน์ได้อย่างไรว่าพระองค์เป็นมนุษย์อย่างแท้จริง? พระเจ้าก็แค่เสด็จเข้ามาโลกนี้ด้วยพระสิริของพระองค์เพื่อช่วยคนของพระองค์ได้ไม่ใช่หรือ? หรือไม่ก็ส่งทูตสวรรค์ลงมาเพื่อนำชนชาติที่พระองค์โปรดปรานก็ได้ ตามคำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิมนั้น พระเมสสิยาห์ต้องเป็นมนุษย์เพราะว่าต้องเป็นบุตรของดาวิด ตามที่เราทราบแล้ว พระเจ้าได้กระทำพันธสัญญากับดาวิด โดยเจาะจงว่า บุตรคนหนึ่งของท่านจะปกครองเหนืออิสราเอลตลอดไป แนนอน ลูกหลานทุกคนของดาวิดย่อมต้องเป็นมนุษย์

พระเจ้าสร้างสัมพันธภาพกับมนุษย์ผู้เป็นคนบาปด้วยการทำพันธสัญญา พระองค์กระทำเช่นนั้นอย่างเต็มพระทัย จริง ๆ แล้ว พระองค์มิได้อยู่ได้พันธระใด ๆ ที่ต้องทำเช่นนั้น แต่นี้เป็นพระราชดำริของพระองค์เอง พระเจ้าทรงริเริ่มที่จะเข้าสู่พันธสัญญากับเราโดยผ่านการประสานสัมพันธ์โดยพระบุตรของพระองค์เอง เมื่อพระองค์เข้าสู่พันธสัญญา แนนอนพระองค์จะปฏิบัติตามเงื่อนไขทั้งปวง

เพื่อให้พันธสัญญาสำเร็จ
ไม่ว่าจะเป็นเงื่อนไขแห่งพระพรหรือเงื่อนไขแห่งการสาปแช่ง
พระองค์จะไม่มีการใช้เสรีภาพเพื่อลบล้างพันธสัญญานั้น

—ดร. ดีเรค ดับเบิลยู เอช โธมัส

อาจเป็นเรื่องน่าแปลกใจ
แต่พระเจ้ายอมอยู่ใต้พันธระอย่างแท้จริงตามพระบัญญัติของพระองค์
เมื่อใดก็ตามที่พระองค์กำหนดพันธสัญญาขึ้น
พระองค์ก็มีหน้าที่ที่จะรักษาเงื่อนไขนั้น
พระองค์เลือกเองที่จะอยู่ภายใต้พันธระนี้
เพื่อให้พระประสงค์นิรันดรของพระองค์สำเร็จสำหรับคนของพระองค์
ที่ได้เข้าส่วนในพันธสัญญา
แต่ถึงแม้พันธสัญญามีผลผูกพันต่อพระเจ้า
แต่ก็เป็นการแสดงถึงการกระทำโดยสมัครใจของพระองค์

—ดร. พอล ชาง (แปลจากต้นฉบับภาษาอื่น)

ในพันธสัญญากับดาวิด
พระเจ้าถือเป็นพันธระที่จะส่งพระเมสสิยาห์ที่เป็นมนุษย์มา เพื่อช่วยกู้คนของพระองค์
และพระเมสสิยาห์นั้นก็คือพระเยซู
เหตุผลที่สองก็คือ มนุษย์ที่เป็นบุตรของดาวิดเท่านั้น
ที่สามารถสละชีวิตเพื่อไถ่ประชากรของพระเจ้าได้ เราอ่านพบใน ฮีบรู 2:14-17
ว่าพระเมสสิยาห์ต้องเป็นมนุษย์ นอกจากนั้น อีซยาห์ 53 ระบุเงื่อนไขเพิ่มเติมว่า
การไถ่นั้นต้องกระทำโดยมนุษย์ที่เป็นบุตรของดาวิด
เหตุผลที่สามที่พระเมสสิยาห์ต้องเป็นมนุษย์ก็คือ
พระองค์จะต้องเป็นอาดัมคนที่สอง นั่นคือ
พระองค์จะต้องทำสิ่งที่อาดัมได้ล้มเหลวแล้วนั้นให้สำเร็จ
เมื่อพระเจ้าสร้างมนุษยชาติ
พระองค์แต่งตั้งอาดัมให้เป็นที่ตั้งตระกูลมนุษย์ทั้งปวง
และพระองค์มอบหมายให้มนุษยชาติเปลี่ยนแปลงโลกนี้ให้เป็นอาณาจักรของพระเจ้า
แต่อาดัมทำบาป
เป็นเหตุให้มนุษยชาติล้มลงในความบาปและปราศจากความสามารถที่จะทำหน้าที่ที่
ได้รับมอบหมายได้ ปฐมกาล 1-3 บันทึกเหตุการณ์นี้ไว้ และโรม 5:12-19
ได้อธิบายนัยยะสำคัญของเหตุการณ์นี้อย่างลึกซึ้ง
และหนังสือเชิงประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิมได้บันทึกไว้ว่า
มนุษย์ผู้ล้มลงในความบาปได้พยายามสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าทุกยุคทุกสมัย
แต่ก็ล้มเหลวมาตลอด
แต่เงื่อนไขของพระเจ้านั้น ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

มนุษย์ยังคงมีหน้าที่สถาปนาแผ่นดินของพระเจ้า ดังนั้น ในที่สุดพระเจ้าจึงส่งพระบุตรของพระองค์ลงมาเพื่อแก้ปัญหานี้ พระบุตรเสด็จมาเพื่อสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าแทนเรา แต่การที่พระองค์จะกระทำพระราชกิจนี้เพื่อเรา และแทนเรา นั้น พระองค์เองก็ต้องเป็นมนุษย์ โดยผ่านชีวิตอันชอบธรรม การสละชีวิตเพื่อไถ่บาป การคืนพระชนม์โดยอุทธานภาพ และการประทับอยู่บนบัลลังก์ในสวรรค์ พระเยซูกระทำสำเร็จในสิ่งที่อาดัมและเราทั้งปวงล้มเหลว พระองค์จึงกลายเป็นอาดัมคนที่สองของมนุษยชาติ และเมื่อเราได้เป็นหนึ่งในพระเยซูด้วยความเชื่อ ความสำเร็จของพระองค์ก็เป็นความสำเร็จของเราด้วย และอุทธานภาพของพระองค์ก็เพิ่มความเข้มแข็งให้แก่เราด้วย เราจึงได้กลับคืนสู่บทบาทที่สำคัญและมีศักดิ์ศรีในการสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้า

เท่าที่เราได้ศึกษาความเป็นมนุษย์ของพระเยซูแล้ว เราได้กล่าวถึงประสบการณ์ในฐานะมนุษย์ของพระองค์ รวมทั้งตำแหน่งของพระองค์ในฐานะ “พระเมสสิยาห์” หรือ “พระคริสต์” ต่อไป เราจะศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของพระเยซู และความสัมพันธ์ระหว่างธรรมชาติความเป็นมนุษย์กับธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระองค์

ธรรมชาติ

เมื่อเราบอกว่าพระเยซูมีธรรมชาติความเป็นมนุษย์ เราหมายความว่าพระองค์มีลักษณะและบุคลิกภาพอันเป็นหัวใจสำคัญของความเป็นมนุษย์ เช่น ลักษณะทางกายภาพของมนุษย์ และจิตใจที่รู้เหตุรู้ผล

ตลอดประวัติศาสตร์ของคริสตจักร

มีการต่อสู้ด้านศาสนศาสตร์เรื่อยมาเกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์ของพระคริสต์ พระองค์เป็นมนุษย์เต็มตัวในทุกด้านหรือไม่? พระองค์มีร่างกายและเลือดเนื้อจริง ๆ หรือไม่ หรือพระองค์เพียงแค่อุณหภูมิเหมือนมนุษย์เท่านั้น? พระองค์มีจิตใจอย่างมนุษย์จริง ๆ หรือไม่ หรือตัวตนที่เป็นพระเจ้าของพระองค์ครอบครองร่างที่ว่างเปล่า?

คำถามเช่นนี้อาจดูเหมือนเป็นวิชาการและปริศนา หรืออาจถึงขั้นไม่สำคัญ แต่บางครั้งข้อถกเถียงเกี่ยวกับธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ได้เป็นประเด็นทำให้คริสตจักรแตกแยก นี่เป็นข้อถกเถียงของสภาด้านศาสนศาสตร์หลายแห่ง และเป็น “หินสะดุด” ที่ลึทธินอกศาสนามากมายหยิบยกมาใช้ แม้ในปัจจุบัน ความเข้าใจผิดเรื่องความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ก็สามารถบ่อนทำลายพระกิตติคุณได้ ฉะนั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญที่คริสเตียนทุกคนต้องเข้าใจเรื่องนี้อย่างถูกต้อง อย่างน้อยก็ในประเด็นรากฐานของธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของพระเยซู

คริสตศาสนศาสตร์ที่ซื่อสัตย์ต่อพระวจนะยืนยันเสมอมาว่าพระเยซูเป็นมนุษย์เต็มตัวในทุกด้าน พระองค์มีกายและจิต พระองค์สามารถเจ็บป่วย บาดเจ็บ และตาย พระองค์มีข้อจำกัดทั่วไปทางกายภาพด้วย

แต่เมื่อเราพูดถึงพระเยซูในแง่มุมนี้ ภาพก็จะซับซ้อนขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะพระเยซูแตกต่างจากมนุษย์คนอื่นในหลายแง่มุมสำคัญ อย่างแรกก็คือ พระเยซูเป็นมนุษย์ผู้สมบูรณ์แบบ ในขณะที่พวกเราทั้งปวงเต็มไปด้วยข้อบกพร่อง และสิ่งนี้นำมาสู่ความแตกต่างสำคัญระหว่างพระองค์กับพวกเรา เช่น มนุษย์เราทุกคนได้ทำบาป เราเห็นประเด็นนี้ได้ในพระวจนะ 1 พงศ์กษัตริย์ 8:46; สดุดี 130:3; สดุดี 143:2; โรม 5:12; และ กาลาเทีย 3:22 เราจะพิจารณาจาก โรม 3:10-12 เพื่อตัวอย่างที่ชัดเจนขึ้น

เช่นนี้แล้วเราจะสรุปว่าอย่างไร พวกเราชาวยิวดีกว่าคนอื่นหรือ? ไม่เลย! เราชี้ให้เห็นแล้วว่า ทั้งคนยิวและคนต่างชาติล้วนอยู่ภายใต้บาปเหมือนกันหมด ตามที่มีเขียนไว้ว่า ไม่มีสักคนที่ชอบธรรม ไม่มีแม้สักคนเดียวเลย ไม่มีใครที่เข้าใจ ไม่มีใครที่เข้าใจ ไม่มีใครที่แสวงหาพระเจ้า ทุกคนล้วนหันเหไป พวกเขากลายเป็นคนไร้ค่าไปด้วยกัน ไม่มีสักคนที่ทำดี ไม่มีแม้แต่คนเดียว (โรม 3:10-12)

แต่พระเยซูนั้นแตกต่าง พระองค์เกิดมาโดยปราศจากบาปและดำรงชีวิตอันปราศจากบาปอย่างสิ้นเชิง พระคัมภีร์จะจงกล่าวถึงชีวิตอันปราศจากบาปนี้ใน ฮีบรู 4:14-15 และ 9:14 เมื่อเป็นเช่นนี้ การมีชีวิตอันปราศจากบาปและการมีธรรมชาติของมนุษย์อย่างสมบูรณ์นั้นจะเข้ากันได้ได้อย่างไร? คำตอบอยู่ที่ว่า การกระทำบาป หรือแม้แต่ความสามารถในการกระทำบาป ไม่ใช่หัวใจสำคัญของความเป็นมนุษย์จริงๆ

ในตอนแรกพระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้นมาโดยให้มีความสามารถในการทำบาป อาดัมและเอวาพิสูจน์ความจริงข้อนี้ในปฐมกาล 3 เมื่อเขารับประทานผลจากต้นไม้แห่งความรู้ชั่ว แต่เราก็ต้องยอมรับเช่นกันว่า ก่อนที่คนทั้งสองทำบาป เขาก็เป็นมนุษย์อยู่แล้ว ดังนั้น การที่จะมีมนุษย์ผู้หนึ่งที่ไม่ทำบาปก็ย่อมเป็นไปได้

และที่จริง เมื่อเราตายและไปอยู่บนสวรรค์ เราก็จะสูญเสียความสามารถในการทำบาป ตามที่ ฮีบรู 12:23 สอนไว้ แต่เราก็ยังเป็นมนุษย์ครบถ้วน ดังนั้น ความบาปเป็นลักษณะของเราในโลกที่ล้มลงนี้ แต่จะไม่ใช่เช่นนั้นอีกต่อไปในโลกหน้า ด้วยเหตุนี้ การเต็มด้วยความบาปจึงไม่ใช่ลักษณะสำคัญของความเป็นมนุษย์ นี่เป็นเหตุผลที่เรากล่าวว่าธรรมชาติมนุษย์ของพระเยซูประกอบด้วยลักษณะและบุคลิกภาพทั้งสิ้นที่เป็น “หัวใจ” ของความเป็นมนุษย์

อีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้พระเยซูแตกต่างก็คือ พระองค์เป็นผู้เดียวที่มีสองธรรมชาติ คือธรรมชาติมนุษย์ และธรรมชาติพระเจ้า คนอื่นทุกคนมีเพียงธรรมชาติเดียว คือธรรมชาติมนุษย์ พระเยซูเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ เป็นพระเจ้า

และมนุษย์อย่างสมบูรณ์ในเวลาเดียวกัน

พระคัมภีร์ไม่ได้อธิบายละเอียดว่าทั้งสองธรรมชาติของพระคริสต์รวมกันเป็นหนึ่งพระองค์ได้อย่างไร

และความยากลำบากในการอธิบายเอกภาพในลักษณะนี้ นำมาสู่ข้อถกเถียงมากมายในคริสตจักรยุคแรก แต่ในที่สุด

คริสตจักรก็ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับภาษาที่ใช้เพื่อยืนยันว่าพระคริสต์มีพระองค์เดียวแต่ประกอบด้วยสองธรรมชาติ โดยไม่ต้องกล่าวเกินจากคำบรรยายในพระคัมภีร์

ศัพท์เทคนิคที่เราใช้เพื่อบรรยายการดำรงอยู่ของธรรมชาติมนุษย์และธรรมชาติพระเจ้าในพระคริสต์องค์เดียวคือ “ไฮโปสตาติค ยูเนียน” (Hypostatic Union) ซึ่งแปลได้ว่า “เอกภาพแห่งพระภาครากฐาน” สำหรับคนยุคนี้ คำนี้อาจฟังดูแปลก แต่เราน่าจะเข้าใจคำนี้ได้ถ้าเราคิดถึงว่าคำนี้ถูกใช้อย่างไรในคริสตจักรยุคแรก ในยุคนั้น คำว่า “พระภาครากฐาน”

เป็นหนึ่งในหลายคำที่ถูกใช้อย่างกว้างขวางเพื่อกล่าวถึงสิ่งที่เราเรียกว่า “พระภาค” หรือ “บุคคล” โดยเฉพาะพระภาคของ ตรีกอานภาพ

ตัวอย่างเช่น ในบทที่ 18 ของงานเขียนที่ชื่อว่า “ว่าด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” โดย บาซิล บิดาแห่งคริสตจักรซึ่งมีชีวิตอยู่ช่วงศตวรรษที่ 4 คำว่า “พระภาครากฐาน” ถูกใช้ในลักษณะต่อไปนี้ คือ

มีพระเจ้าและพระบิดาองค์เดียว พระบุตรองค์เดียว

และพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียว เราประกาศว่าแต่ละองค์เป็น

“หนึ่งพระภาครากฐาน”

ในที่นี้ ถ้าเรากล่าวว่า “เราประกาศว่าแต่ละองค์เป็น หนึ่งพระภาครากฐาน”

บาซิลก็หมายความว่าอย่างเดียวกับเรา ดังนั้น หลักคำสอนเรื่อง

“เอกภาพแห่งพระภาครากฐาน”

จึงเกี่ยวข้องกับเอกภาพของธรรมชาติมนุษย์และธรรมชาติพระเจ้าภายใน

“หนึ่งพระภาครากฐาน” หรือในที่นี้ก็คือ “พระภาคของพระเจ้าองค์พระบุตร”

ให้เราพิจารณาคำกล่าวนี้ทีละคำต่ออย่างละเอียด

พระเยซูเป็นหนึ่งบุคคลผู้มีสองธรรมชาติต่างกัน

(ธรรมชาติมนุษย์และธรรมชาติพระเจ้า)

โดยแต่ละธรรมชาติต่างก็รักษาคุณลักษณะของตัวเองไว้

พระเจ้าพระบุตรทรงมีความเป็นพระเจ้าเต็มตัวพร้อมคุณลักษณะของพระเจ้าอย่างครบถ้วนตลอดมา และเมื่อพระองค์ปฏิสนธิและประสูติเป็นมนุษย์ พระองค์ก็ได้เพิ่มคุณลักษณะสำคัญครบถ้วนของมนุษย์ให้แก่พระองค์เอง เช่น ร่างกายและจิตวิญญาณ

พระวจนะในพันธสัญญาใหม่ที่กล่าวถึง “เอกภาพแห่งพระภาครากฐาน” คือ พิลิปปี 2:5-7 โดยเปาโลกล่าวว่า:

ผู้ทรงสภาพพระเจ้าแต่ไม่ได้ทรงยึดติดในความเท่าเทียมกับพระเจ้า
พระองค์กลับทรงสละทุกสิ่งมารับสภาพทาสบังเกิดเป็นมนุษย์ (ฟิลิปปี
2:5-7)

ในข้อนี้ เปาโลกล่าวชัดเจนว่า
พระเยซูทรงดำรงอยู่เป็นพระเจ้าอยู่แล้วและประกอบด้วยธรรมชาติของพระเจ้าอย่าง
เต็มตัว จากนั้นพระองค์ได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์
และเพิ่มธรรมชาติมนุษย์เข้าไปให้กับธรรมชาติของพระเจ้าซึ่งพระองค์มีอยู่แล้ว
ในที่นี้ คำกล่าวของเปาโลที่ว่า พระเยซู “ทรงสละทุกสิ่ง” หรือถ้าแปลตามตัวอักษรก็คือ
“ทรงทำให้พระองค์ว่างเปล่า” บางครั้งก็ทำให้คริสเตียนสับสน

บางคนเข้าใจผิดว่า จริง ๆ แล้วพระเยซูเพียงเก็บเอาพระสิริ
หรือแม้กระทั่งธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระองค์ไว้
แต่จากที่เราได้ศึกษาในบทเรียนก่อน ๆ เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้
ธรรมชาติของพระเจ้าไม่มีวันเปลี่ยนแปลง พระองค์จึงไม่สามารถเอาคุณลักษณะใด ๆ
ของพระองค์ไปเก็บไว้—ยิ่งธรรมชาติทั้งสิ้นของพระองค์จึงยิ่งไม่ต้องพูดถึง

ดีที่เปาโลทำให้ความหมายของวลีนี้ชัดเจนขึ้น โดยใช้สองวลีช่วยอธิบาย คือ
“มารับสภาพทาส” และ “ถูกทำให้เป็นเหมือนมนุษย์” สองวลีนี้ช่วยให้เรารู้ว่า พระเยซู
“ทรงสละทุกสิ่ง” หรือ “ทรงทำให้พระองค์ว่างเปล่า” อย่างไร กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ
พระเยซู “ทรงทำให้พระองค์ว่างเปล่า”

ไม่ใช่โดยการสูญเสียธรรมชาติพระเจ้าของพระองค์
แต่โดยการสวมอีกธรรมชาติเพิ่มเติม นั่นคือ ธรรมชาติมนุษย์ ซึ่งมีได้ “ทดแทน”
แต่เพียงแค่ว่า “คลุม” พระสิริของพระเจ้าที่พระองค์มี

ข้อความที่รู้จักกันดีที่สุดที่อธิบาย “เอกภาพแห่งพระภาครากฐาน”
น่าจะเป็นหลักข้อเชื่อของสภาสังคายนาสากล ซึ่งประชุมกันในคต 451 ที่เมือง
แคลซีดอน ทางตอนเหนือของเอเชียไมเนอร์
สภาสังคายนาแคลซีดอนประชุมกันเพื่อปกป้องหลักคำสอนดั้งเดิมในเรื่องพระภาคแล
ะธรรมชาติของพระคริสต์ และเพื่อปฏิเสธคำสอนผิดต่าง ๆ มากมายเกี่ยวกับเรื่องนี้

ข้อความที่สภาดังกล่าวประกาศรู้จักกันในหลายชื่อ ซึ่งรวมถึง
“หลักข้อเชื่อแคลซีดอน” หรือ “สัญลักษณ์” และ “นियามแห่งแคลซีดอน”
ให้เราพิจารณาข้อความบางส่วนจากประกาศนี้

องค์พระเยซูคริสต์ของเรา [ทรง]
สมบูรณ์ในความเป็นพระเจ้าและในความเป็นมนุษย์ นั่นคือ
เป็นพระเจ้าแท้และมนุษย์แท้
โดยมีจิตวิญญาณที่รู้แจ้งเหตุผลและมีร่างกาย เหมือนที่เรทุกคนมี
แต่ปราศจากบาป เรารับรู้ได้ว่าพระองค์มีสองธรรมชาติ
ในสองธรรมชาตินี้ ไม่มีความสับสน ไม่มีการเปลี่ยนแปลง
ไม่มีการแตกแยก ไม่มีการแยกออกจากกัน
ความแตกต่างระหว่างสองธรรมชาตินี้ไม่ได้หายไปเพราะพระองค์มีเอ
กภาพ

แต่แสดงคุณลักษณะของแต่ละธรรมชาติที่รักษาไว้และดำรงอยู่ในหนึ่งบุคคลและในหนึ่งพระภาค

ภาษาส่วนใหญ่ใน หลักข้อเชื่อแคลซีดอน เป็นภาษาวิชาการอย่างมาก แต่เราสามารถสรุปได้สองประเด็น ประเด็นแรก พระเยซูเป็นหนึ่งบุคคล—ไม่ใช่สองบุคคลและสองจิตใจ เสมือนร่างมนุษย์ที่มีพระเจ้าสถิตอยู่ และพระองค์ก็ไม่ใช่หนึ่งบุคคลที่ประสมหรือหลอมรวมสองบุคคลและสองจิตใจเข้าด้วยกันโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง ราวกับว่าพระเจ้าและมนุษย์หลอมรวมเข้าด้วยกัน พระเยซูเป็นพระภาคที่ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ ที่เรียกว่าพระบุตรของพระเจ้า—และเป็นเช่นนั้นมาโดยตลอด

ในเวลาเดียวกันพระเยซูมีสองธรรมชาติแตกต่างกัน คือ ธรรมชาติมนุษย์และธรรมชาติพระเจ้า ทั้งสองธรรมชาตินั้นสมบูรณ์และครบถ้วน เหมือนกับที่ธรรมชาติของพระบิดาเป็นธรรมชาติของพระเจ้าเต็มตัว และธรรมชาติของมนุษย์ก็มีลักษณะมนุษย์เต็มตัว พระเยซูอุปถัมภ์คุณลักษณะที่สำคัญต่อความเป็นพระเจ้า และคุณลักษณะที่สำคัญต่อความเป็นมนุษย์

ยิ่งกว่านั้น ธรรมชาติทั้งสองของพระเยซูยังแตกต่างกัน พระองค์ไม่ได้มีลักษณะหลอมรวมที่ผนวกคุณลักษณะของพระเจ้าและมนุษย์ไว้ด้วยกัน คุณลักษณะมนุษย์ของพระองค์ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อคุณลักษณะพระเจ้า และคุณลักษณะพระเจ้าของพระองค์ก็ไม่ได้ทำให้คุณลักษณะมนุษย์ดียิ่งขึ้น แต่ละธรรมชาติคงอยู่โดยไม่เปลี่ยนแปลง

สิ่งที่ข้าพเจ้าคิดว่าน่าทึ่งก็คือวิธีที่พระธรรมฮีบรูเน้นถึงความสำคัญอย่างยิ่งยวดที่ “คนกลาง” ระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ หรือมหาปุโรหิตสูงสุด ต้องเป็นพระเจ้าและมนุษย์อย่างสมบูรณ์ พระองค์เป็นพระเจ้านิรันดร์ พระผู้สร้างผู้ทรงดูแลรักษาทุกสิ่งด้วยพระวาทออันทรงฤทธานุภาพของพระองค์ พระองค์เป็นพระเจ้าสมบูรณ์ และพระธรรมฮีบรูกล่าวต่อไปว่า

ผู้ที่จะคืนดีกับพระเจ้าได้โดยผ่านมหาปุโรหิตที่เป็นมนุษย์เท่านั้น

พระองค์จึงยอมรับสภาพเลือดเนื้อมนุษย์เหมือนกับเรา

พระองค์จึงเป็นพี่น้องของเรา

พระองค์สามารถวิงวอนเพื่อเราในฐานะผู้ที่มีธรรมชาติมนุษย์เหมือนกับ

เรา ในฐานะผู้ที่ได้ออดทนและผ่านการทดสอบและการทดลอง

ด้วยการเชื่อฟังอย่างถึงที่สุด

และในฐานะผู้ที่รู้ว่าการรับมือกับบททดสอบในชีวิตมนุษย์เป็นเช่นไร

เราจึงจำเป็นต้องมีมหาปุโรหิต ซึ่งเป็นพี่น้องกับเรา

และเราก็จำเป็นต้องมีมหาปุโรหิตจากเบื้องบน ผู้ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์

ที่จะวิงวอนเพื่อเรา

และเราได้รับทั้งสองสิ่งนี้ในพระเยซูคริสต์พระองค์เดียว

—ดร. เดนนิส จอห์นสัน

ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์มีนัยยะสำคัญมากมายต่อชีวิตของเราในฐานะผู้ติดตามพระองค์ ข้อเขียนของเปาโลใน 1 ทิโมธี 2:5 หมายความว่าเรามีคนกลางผู้เดียวที่ทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์ระหว่างเรากับพระเจ้า เพื่อที่ว่าโดยการสละพระชนม์ชีพของพระองค์ เราได้รับการอภัยและมีชีวิตในฐานะผู้ที่คืนดีกับพระบิดาอย่างแท้จริง และคำสอนของเปาโลใน โรม 5:12-19 นั้นหมายความว่าพระเยซูในฐานะอาดัมคนที่สอง ได้สถาปนาประชาชาติใหม่จากผู้ที่วางใจในพระองค์ ทำให้เราได้กลับคืนสู่ตำแหน่งแห่งเกียรติยศและศักดิ์ศรีท่ามกลางสิ่งทรงสร้างทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้ เราจึงมีพลังที่จะดำเนินชีวิตให้พอพระทัยพระเจ้า และเปลี่ยนแปลงโลกนี้ให้เป็นเหมือนอาณาจักรแห่งสวรรค์มากขึ้น และในแง่ชีวิตส่วนตัว เมื่อเราต่อสู้กับความบาปและความเจ็บปวดในชีวิต เราก็สามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าผู้ทรงพระคุณด้วยความมั่นใจ เพราะเรารู้ว่า พระผู้ช่วยให้รอดผู้เป็นมนุษย์เต็มตัว เข้าใจและเห็นใจในความทรमानและความอ่อนแอของเรา ดังนั้นพระองค์จึงกระตือรือร้นที่จะตอบสนองเราเพื่อบรรเทาความเจ็บปวด เสริมบุคลิกภาพให้เข้มแข็ง และเพิ่มรางวัลในชีวิตนิรันดร์เพื่อเรา นี่เป็นเพียงไม่กี่ตัวอย่างที่ความเป็นมนุษย์สมบูรณ์ของพระคริสต์ได้ส่งผลต่อชีวิตของเรา

เท่าที่เราได้ศึกษาบทเรียนนี้ เราได้พิจารณาความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ของพระเยซู ต่อจากนี้ เราจะให้ความสนใจกับพันธกิจของพระคริสต์ที่ถูกกล่าวถึงในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต

พันธกิจ

ในช่วง 3-4 ศตวรรษที่ผ่านมา นักศาสนศาสตร์นิยมกล่าวถึงพันธกิจของพระเยซูคริสต์ในสองด้าน หนึ่งคือการที่พระองค์ต้องอับอาย จากการที่พระองค์ถ่อมใจลงยอมรับสภาพมนุษย์ผู้อ่อนแอและรับความทรमानในโลกนี้ เพื่อไถ่มนุษยชาติผู้ล้มลงในความบาป และสองคือคือการที่พระองค์ได้รับการชูพระเกียรติ โดยพระเจ้าพระบิดาทรงเปิดเผยพระสิริของพระคริสต์ ทรงประทานพระเกียรติและชูพระเกียรติของพระองค์ยิ่งขึ้น สองด้านนี้ไม่ได้กล่าวถึงอย่างชัดเจนในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต แต่ก็ช่วยให้เราเข้าใจพันธกิจของพระเยซูได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ในบทนี้ เมื่อเราพิจารณาพันธกิจของพระเยซู

เราจะเริ่มต้นด้วยการที่พระองค์ต้องรับความอับอาย นั่นคือ
 สิ่งที่ยับยั้งพระสิริของพระองค์
 หลังจากนั้นเราจะพิจารณาการที่พระองค์ได้รับการชูพระเกียรติ
 นั่นคือสิ่งที่เปิดเผยพระสิริของพระองค์ และจะนำมาซึ่งสง่าราศีมากขึ้นในอนาคต
 เราจะเริ่มด้วยการที่พระคริสต์ต้องรับความอับอายเมื่อทรงปฏิบัติภารกิจในโลก
 นี้

ความอับอาย

พันธกิจของพระเยซูที่ทำให้พระองค์ได้รับความอับอาย
 ถูกกล่าวถึงด้วยประโยคในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ต่อไปนี้ว่า

[พระองค์] ทรงปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
 ทรงกำเนิดจากมารีย์สาวพรหมจารี ทรงทนทุกข์ทรมาน
 ในสมัยที่ปอนทัอัสปีลาตปกครอง ทรงถูกตรึงที่กางเขน แล้วมรณา
 ทรงถูกบรรจุไว้ในอุโมงค์ เสด็จลงสู่แดนมรณา

ในแต่ละพันธกิจเหล่านี้
 เป็นเหตุให้พระสิริของพระบุตรพระเจ้าถูกยับยั้งและถูกซ่อนไว้
 และพระองค์เองยอมเผชิญกับความเจ็บปวดและถูกหยามศักดิ์ศรี
 แต่ความจริงแล้วธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระบุตรนั้น ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง
 จึงไม่มีใครจะเหยียดหยาม ทำให้พระองค์ได้รับความอับอายได้อย่างแน่นอน
 ความอับอายที่เกิดขึ้นนั้นจึงจำกัดอยู่ที่ธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของพระองค์เท่านั้น
 อย่างไม่รู้ก็ตาม
 เนื่องจากธรรมชาติความเป็นามนุษย์ของพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์เอง
 ความเป็นพระเจ้าของพระองค์จึงมีประสบการณ์เต็มกับความอับอายนั้นด้วย
 ในบทนี้ เราจะสรุปพันธกิจที่ทำให้พระเยซูได้รับความอับอายภายใต้สองมิติ
 คือ การมาบังเกิดเป็นมนุษย์และการทนทุกข์
 เราจะเริ่มด้วยการที่พระองค์มาบังเกิดเป็นมนุษย์ในโลกนี้

การมาบังเกิดเป็นมนุษย์

ในทางศาสนศาสตร์ “การมาบังเกิดเป็นมนุษย์”
 หมายถึงการที่พระเยซูรับธรรมชาติมนุษย์อย่างถาวร (คือ
 ตั้งแต่ประสูติจนถึงพระชนม์) ตามตัวอักษร คำนี้หมายความว่า “รับสภาพเนื้อหนัง”
 ก็คือ ร่างกายมนุษย์ แต่จากที่เราทราบ คริสตศาสนศาสตร์ยืนยันตลอดมาว่า
 พระเยซูมีจิตวิญญาณมนุษย์ด้วย ดังนั้น
 เมื่อเราพูดถึงการบังเกิดเป็นมนุษย์ในมุมมองทางศาสนศาสตร์

เราก็หมายถึงธรรมชาติมนุษย์อันครบถ้วนของพระเยซู
พระวาทะหลายตอนกล่าวถึงการที่พระเยซูมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เช่น ยอห์น 1:1, 14;
ฟิลิปปี 2:6-7; และ ฮีบรู 2:14-17

ยอห์น 1:1, 14 น่าจะเป็นที่มาของคำว่า “การมาบังเกิดเป็นมนุษย์”
ให้เราศึกษาคำกล่าวของยอห์น ดังนี้:

ในปฐมกาลพระวาทาทรงดำรงอยู่และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า
และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า...
พระวาทาทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และประทับอยู่ท่ามกลางเรา (ยอห์น
1:1, 14)

ให้สังเกตว่า ยอห์นกล่าวว่าพระบุตรของพระเจ้า “ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์”
ประเด็นของยอห์นก็คือ พระเยซูรับธรรมชาติมนุษย์อย่างแท้จริง
ซึ่งรวมถึงร่างกายมนุษย์แท้ ๆ ด้วย

ใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต
พันธกิจที่เกี่ยวข้องกับการที่พระเยซูบังเกิดเป็นมนุษย์ก็คือ
การปฏิสนธิและการประสูติของพระองค์
เราเคยพูดถึงสองเหตุการณ์นี้ในแง่การกำเนิดของพระเยซู และได้แสดงให้เห็นว่า
สองเหตุการณ์นี้พิสูจน์ความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ณ จุดนี้
เราจะศึกษาสองเหตุการณ์นี้อีกครั้งหนึ่ง
แต่จากมุมมองของพันธกิจของพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์
พระเยซูปฏิบัติพันธกิจสำเร็จอย่างไรในสองเหตุการณ์นี้?

พระคัมภีร์อธิบายว่า
การบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซูได้ทำให้พันธกิจสำเร็จอย่างน้อยสามประการ
คือหนึ่ง
เพื่อให้พระเจ้าองค์พระบุตรมีสิทธิตามธรรมเนียมปฏิบัติที่จะเป็นกษัตริย์ในราชวงศ์ดาวิด
สอง
เพื่อให้พระองค์มีความเมตตาและความเห็นใจเพื่อนมนุษย์ในฐานะที่จะเป็นมหาบุรุษ
ตสูงสุด และสาม เพื่อให้พระเยซูสามารถเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปของมนุษย์
ให้เราพิจารณาแต่ละประเด็นอย่างสังเขป

โดยเริ่มจากการที่กษัตริย์ในราชวงศ์ดาวิดต้องเป็นมนุษย์
ก่อนหน้านั้น เรากล่าวแล้วว่าพระเมสสิยาห์ต้องเป็นมนุษย์
เพื่อพระเจ้าจะสามารถรักษาสัญญาที่พระองค์กระทำแก่ดาวิด ดังนั้น
ในเวลานี้เราจะพิจารณาว่าพันธกิจของพระเยซูในการบังเกิดเป็นมนุษย์
ทำให้พระองค์มีสิทธิในราชบัลลังก์ของดาวิดได้อย่างไร
แต่คำถามที่เราต้องใคร่ครวญก็คือ

สิทธิตามกฎหมายในการสืบราชบัลลังก์ของดาวิดนั้นต้องเป็นบุตรคนใดคนหนึ่งของด
าวิดเท่านั้น ดังนั้น พระเยซูจะอ้างสิทธิในการสืบราชบัลลังก์ของดาวิดได้
ก็ต่อเมื่อพระองค์มีบิดาที่เป็นมนุษย์ผู้สืบเชื้อสายมาจากดาวิดเท่านั้น

ปัญหานี้ได้รับการแก้ไข เพราะว่าพระเยซูได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์โดยผ่าน

มารีย์หญิงพรหมจารี ซึ่งได้หมั้นหมายกับโยเซฟ และจากลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูใน มัทธิว 1 และ ลูกา 3 เราก็ได้เห็นว่ายอเซฟเป็นลูกหลานโดยตรงของดาวิดตามกฎหมาย ดังนั้นเมื่อโยเซฟแต่งงานกับมารีย์และรับพระเยซูเป็นบุตรชาย พระเยซูก็สืบเชื้อสายจากโยเซฟตามกฎหมาย ซึ่งรวมถึงสิทธิในการเป็นกษัตริย์พระเมสสิยาห์

การมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซู นอกจากทำให้พระเจ้าองค์พระบุตรมีสิทธิตามธรรมเนียมปฏิบัติในการเป็นกษัตริย์ในราชวงศ์ดาวิดแล้ว ยังทำให้พระองค์มีความเมตตาและความเห็นใจเพื่อนมนุษย์ในฐานะของมหาปโรหิตสูงสุด ผู้ที่จะช่วยเหลือประชากรของพระองค์อีกด้วย

พระคัมภีร์กล่าวว่า

การที่พระเยซูมาบังเกิดเป็นมนุษย์ทำให้พระองค์ทรงเป็นมหาปโรหิตผู้สามารถสัมผัสถึงความอ่อนแอของเราได้ หมายความว่าพระองค์เป็นมหาปโรหิตผู้ทรงประสิทธิภาพที่สุด ซึ่งพระองค์ไม่อาจทรงเป็นเช่นนั้นได้ ถ้าขาดสัมผัสกับประสบการณ์การเป็นมนุษย์ร่วมกับเราและทำเพื่อเรา เราเห็นความจริงข้อนี้ผ่านหลายสิ่ง สิ่งหนึ่งก็คือในชีวิตและประสบการณ์ของพระองค์ พระเยซูต้องรับมือและประสบกับปัญหาของมนุษย์มากมายเหมือนเราในโลกนี้ พระเจ้าผู้ทรงสถาปนามนุษย์ได้รับรู้ความเจ็บปวดหัวใจ ความโศกเศร้า ความผิดหวัง การถูกทรยศ และบาดแผล ที่ใครก็ตามที่อยู่ในโลกแห่งความบาปนี้ก็ต้องเผชิญเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่ใช่สิ่งที่พระองค์รับรู้ทางทฤษฎี ไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ทรงยืนดูห่าง ๆ จากกันบึงของอเวกาต จากอดีตอันขมุกขมัวของนิรันดร์กาล และตั้งสมมติฐานเอาเอง แต่นี่เป็นสิ่งที่พระองค์เข้ามาในโลกนี้ในสภาพเนื้อหนัง ในสภาพเลือดเนื้อที่อ่อนแอ และมีประสบการณ์นี้ด้วยพระองค์เอง

—ดร. เจ ลิกอน ดันแคน ที่สาม

ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูกล่าวถึงประเด็นการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ ใน ฮีบรู 2:17-18 ว่า:

[พระเยซู] จึงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องของพระองค์ทุกอย่าง เพื่อจะได้ทรงเป็นมหาปโรหิตผู้เปี่ยมด้วยความเมตตาและความสัตย์ซื่อในการรับใช้พระเจ้า... เพราะพระองค์เองทรงทนทุกข์เมื่อได้ทรงถูกลองใจ พระองค์จึงทรงสามารถช่วยบรรดาผู้ที่กำลังถูกลองใจได้ (ฮีบรู 2:17-18)

การมาบังเกิดเป็นมนุษย์

นอกจากทำให้พระเยซูมีสิทธิที่จะเป็นกษัตริย์แห่งราชวงศ์ดาวิด และทำให้พระองค์มีประสบการณ์การเป็นมหาปโรหิตผู้ทรงประสิทธิภาพอยู่แล้ว การบังเกิดเป็นมนุษย์ทำให้พระเยซูสามารถเป็นเครื่องบูชาเพื่อลบล้างบาปของมนุษยชาติด้วย

เราได้ศึกษาในช่วงต้นของบทนี้ว่า พระเยซูต้องเป็นมนุษย์เท่านั้น จึงจะสามารถตายแทนมนุษย์ได้ แต่เหตุใดความเป็นมนุษย์ของพระองค์จึงเป็นหัวใจของการลบล้างบาป? คำตอบก็คือ พระเจ้าได้กำหนดโทษตายแก่มนุษย์เพราะความบาปของเขา พระวาทะได้สอนเรื่องนี้ใน ปฐมกาล 2:17; โรม 5:12 และ 6:23; ยากอบ 1:15 และอีกหลายที่ จากอาดัม ความบาปแพร่ไปในเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งสิ้น และนำมาซึ่งบทลงโทษ คือความตายของมนุษยชาติ นี่เป็นเหตุผลที่มนุษย์ผู้มีร่างกายและเลือดเนื้อเท่านั้น จึงจะไถ่โทษตามเงื่อนไขของพระเจ้าได้

ลองฟังคำอธิบายของเปาโลเกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างความเป็นมนุษย์ของพระเยซูกับความรอดของเรา ใน โรม 5:15-19:

แต่ของประทานนั้นต่างจากการล่วงละเมิด

เพราะถ้าคุณเป็นอันมากตายเพราะการล่วงละเมิดของมนุษย์เพียงคนเดียว

ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียวนั้นย่อมล้นไหลไปสู่คุณเป็นอันมาก!

...เพราะถ้าโดยการล่วงละเมิดของมนุษย์คนเดียวเป็นเหตุให้ความตายได้ครอบครองผ่านทางมนุษย์คนเดียว

ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดบรรดาผู้ที่ได้รับพระคุณและของประทานแห่งความชอบธรรมซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้อย่างมากล้นย่อมครอบครองในชีวิตผ่านทางมนุษย์คนเดียวคือพระเยซูคริสต์...

เพราะการไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนเดียวทำให้คุณเป็นอันมากเป็นคนบาปฉันทัด

การเชื่อฟังของมนุษย์คนเดียวก็ทำให้คุณเป็นอันมากเป็นผู้ชอบธรรมฉันทัดนั้น (โรม 5:15-19)

ครั้งแล้วครั้งเล่า

เปาโลย้ำเสมอว่าความชอบธรรมของพระเยซูในสภาพความเป็นมนุษย์นั้น เป็นสิ่งตรงกันข้ามกับอาดัม และเป็นทางแก้ไขทางเดียวสำหรับความบาปของอาดัม เปาโลประกาศชัดเจนว่า พระเยซูต้องรับสภาพมนุษย์เพื่อแก้ไขสิ่งที่อาดัมทำผิด พระองค์ต้องรับสภาพมนุษย์เพื่อรับการลงโทษที่พระเจ้ากำหนดไว้สำหรับมนุษย์ และเพื่อ นำความชอบธรรมไปสู่มนุษย์คนอื่น ๆ ด้วย

บางทีพวกเราคริสเตียนอนุรักษ์นิยม คริสเตียนนักประกาศ ก็เน้นความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์เสียจนเราลืมไปว่า แท้จริงแล้ว ความเป็นมนุษย์ของพระองค์ต่างหากที่ช่วยให้รอด เนื่องจากพระเยซูเสด็จมาในฐานะมนุษย์แท้คนหนึ่ง พระองค์จึงสามารถเจ็บปวดและตายแทนเรา เพื่อลบล้างบาปของเราได้ด้วยเหตุผลนี้ ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูจึงเป็นหัวใจของความรอด

—ดร. มาร์ค สเตราสส์

เมื่อเข้าใจการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซูแล้ว ต่อไปเราจะสำรวจการทนทุกข์ของพระองค์ ซึ่งเป็นมิติที่สองของพันธกิจที่ต้องรับความอับอายของพระองค์ ตามที่ปรากฏในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต

การทนทุกข์

ศัพทศาสตร์ คำว่า “การทนทุกข์” คือ *Passion* (มาจากคำกรีก *Pascho*) แปลว่า “เจ็บปวด” คำนี้หมายถึงความเจ็บปวดและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ซึ่งเริ่มตั้งแต่คืนที่พระองค์ถูกจับกุม การทนทุกข์ของพระเยซูปรากฏในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ประโยคนี้ว่า

[พระองค์] ทรงทนทุกข์ทรมาน ในสมัยที่ปอนทิอัสปีลาต ปกครอง ทรงถูกตรึงที่กางเขน แล้วมรณา ทรงถูกบรรจุไว้ในอุโมงค์ เสด็จลงสู่แดนมรณา

คริสเตียนส่วนใหญ่คุ้นเคยกับเรื่องราวของการที่พระเยซูถูกจับกุม ถูกทรมาน และถูกตรึงบนกางเขน ดังนั้น เราจะไม่กล่าวถึงรายละเอียดพวกนี้ แต่จะมุ่งศึกษาถึงเหตุผลที่พระเยซูยอมให้พระองค์เองผ่านเหตุการณ์เหล่านี้ เมื่อพูดถึงการทนทุกข์ของพระเยซู พระคัมภีร์อธิบายว่า จำเป็นที่พระเยซูต้องเรียนรู้ที่จะเชื่อฟัง และจำเป็นที่พระองค์จะต้องถูกมอบไว้กับพระเจ้าพระบิดา ตามที่เราพบใน ฮีบรู 5:8

[พระเยซู] เรียนรู้ที่จะเชื่อฟังจากความทุกข์ยากที่พระองค์เผชิญ (ฮีบรู 5:8)

และเปาโลก็กล่าวใน 1 เปโตร 2:20-21 ว่า:

แต่ถ้าท่านต้องทุกข์ยากเพราะทำดีและท่านยอมทนเอา
นี่เป็นสิ่งน่ายกย่องต่อหน้าพระเจ้า
พระองค์ทรงเรียกพวกท่านมาสู่สภาพการณ์เช่นนี้
เพราะพระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์เพื่อท่าน
ทรงวางแบบอย่างไว้ให้ท่านดำเนินตามรอยพระบาท (1 เปโตร 2:20-21)

พระคริสต์ทำให้พระประสงค์ของพระบิดาสำเร็จผ่านการถูกทรมาณ
และมอบพระองค์เองไว้กับพระบิดา ด้วยการเชื่อฟังพระบิดาอย่างสมบูรณ์แบบ
พระองค์ได้รับรางวัลนิรันดร์ นั่นคือ
รางวัลที่พระองค์ประทานแก่เราด้วยความกรุณาในปัจจุบัน
ความทรมาณของพระคริสต์ภายใต้ปีลาต ไม่ได้จบลงแค่นั้น
แต่ต่อเนื่อง ไปจนถึงการสิ้นพระชนม์บนกางเขน
ซึ่งคนทั้งหลายต่างรู้เรื่องที่พระเยซูต้องรับความอับอายนี้เป็นอย่างดีแล้ว
และเหตุผลสำคัญที่สุดก็คือ เพราะการสิ้นพระชนม์นี้
ได้ลบล้างบาปของเราและช่วยให้เราได้รับความรอด

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าเพื่อไถ่บาป
(ซึ่งเป็นคำสอนที่พบตลอดพันธสัญญาใหม่) นั้นได้ผล
หากกล่าวให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ
เพราะพระองค์ได้กลายเป็นตัวแทนรับโทษของเรา “ตัวแทน” หมายถึง
พระองค์แทนที่เรา “รับโทษ”
ก็คือการที่พระองค์แทนที่เราในการเผชิญการพิพากษาหรือการถูกลงโทษ
ซึ่งเราทุกคนสมควรได้รับเนื่องจากได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า
นี่คือโทษที่พระเจ้าเตือนไว้แล้วว่าเราจะได้รับ
เพราะเราได้ละเมิดกฎของพระองค์ ธรรมชาติของพระเจ้านั้น
เมื่อกกล่าวถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์ ความเป็นจริงของพระองค์ก็คือ
ที่ใดมีบาป ที่นั่นต้องมีการชำระ และหนทางแห่งความรอดอันวิเศษ
ปรีชาชาญ และเปี่ยมด้วยความรักที่พระเจ้าได้วางไว้
ก็คือการยกย้ายโทษที่หนักอึ้งจากบาปอันเต็มไปด้วยความผิดของเรา
ไปวางไว้บนบาปอันบริสุทธิ์ปราศจากมลทินขององค์พระบุตรผู้มาบังเกิด
เป็นมนุษย์ ด้วยพระบุตรนี่เอง
เป็นผู้ทำให้การถวายสัตวไริ์ดำหนิเป็นเครื่องบูชา
ซึ่งบัญญัติไว้ในพันธสัญญาเดิมนั้น ได้สำเร็จสมบูรณ์

—ดร. เจ ไอ แพคเกอร์

บ่อยครั้งที่อัครทูตเปาโลอธิบายการถูกตรึงบนกางเขนว่าเป็นหัวใจของพระกิตติคุณ เราพบข้อความเหล่านี้ได้ใน โรม 6:6; 1 โครินธ์ 1:17-18; กาลาเทีย 6:14;

และ โคลโลสี 1:20 ให้เราดู กาลาเทีย 2:20-21 เป็นตัวอย่าง

ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าจึงไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป
พระคริสต์ต่างหากทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า
ชีวิตที่ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในกายนี้
ข้าพเจ้าดำเนินด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรักข้าพเจ้า
และประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าไม่ได้ปิดพระคุณของพระเจ้าทิ้ง
เพราะถ้าความชอบธรรมสามารถได้มาโดยทางบัญญัติ
พระคริสต์ก็วายพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์! (กาลาเทีย 2:20-21)

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เป็นหัวใจแห่งพันธกิจที่ทำให้เราได้รับความรอด ด้วยเหตุนี้ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์จึงเป็นข้อเท็จจริง เป็นหัวใจของการประกาศพระกิตติคุณตลอดประวัติศาสตร์

หลังจากพระเยซูถูกตรึง ร่างของพระองค์ก็ถูกฝังในอโมงค์ โดยอยู่ในสภาพไร้ชีวิตเป็นเวลาสามวัน ในฐานะมนุษย์เต็มตัว พระเยซูได้ประสบความตายตามปกติของมนุษย์ หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต บันทึกข้อมูลต่อไปว่า พระองค์ “เสด็จลงสู่แดนมรณา” ในช่วงเวลานั้น ร่างของพระเยซูยังอยู่ในอโมงค์ แต่จิตวิญญาณของพระองค์ได้ลง ไปสู่แดนผู้ตาย เราต้องกล่าวตรงนี้ก่อนว่านักศาสนศาสตร์ยุคปัจจุบันมากมายไม่เห็นพ้องต้องกันหมดเกี่ยวกับความหมายของวลีที่ว่า “พระองค์เสด็จลงสู่แดนมรณา” หลายคริสตจักรในปัจจุบันได้ตีความหมายวลีนี้ว่า หมายถึงการที่พระเยซูถูกฝังเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามความหมายนี้ไม่ใช่สิ่งที่หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูตต้องการจะสื่อ เหตุผลหนึ่งก็คือ หลักข้อเชื่อนี้กล่าวถึงทั้งการที่พระเยซูถูกฝัง และพระองค์เสด็จลงสู่แดนมรณา ไม่ว่าจะพิจารณาอย่างไร สองวลีนี้ก็กล่าวถึงสองเหตุการณ์ที่ต่างกันและเกิดขึ้นตามลำดับตามบันทึกประวัติศาสตร์

อีกเหตุผลหนึ่งก็คือ ถึงแม้วลี “แดนมรณา” อาจหมายถึงแค่ “หลุมศพใต้ดิน” แต่เมื่อพระคัมภีร์และงานเขียนโดยคริสตจักรยุคแรกใช้วลีนี้ แทบจะทุกครั้งเป็นการกล่าวถึงดินแดนเบื้องล่าง อันเป็นที่ ๆ วิญญาณคนตายถูกรวบรวมไว้ เราควรเข้าใจว่า นี่ตีความหมายหลักที่เข้าใจกันในคริสตจักรยุคแรก คือความหมายที่คริสเตียนในกาลก่อนมีอยู่ในใจเมื่อเขาใช้หรือได้ยินคำว่า “แดนมรณา”

จากสองเหตุผลนี้ ก็จะเป็นการดีที่สุดที่สรุปว่า หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต เจตนาที่จะสอนว่า จิตวิญญาณของพระเยซูได้ลง ไปสู่แดนผู้ตายจริง ๆ หลังจากการสิ้นพระชนม์และก่อนการคืนพระชนม์ของพระองค์ แต่แดนมรณาดังกล่าวนี มีลักษณะอย่างไร?

ในโลกยุคโบราณ จักรวาลมักถูกบรรยายว่าเป็นโครงสร้างแนวตั้ง โลกอันเป็นที่ ๆ มนุษย์ดำรงชีวิตนั้น อยู่ตรงกลาง สวรรค์

ซึ่งเป็นอาณาจักรของพระเจ้าและบรรดาทูตสวรรค์ ถูกบรรยายว่าอยู่บนท้องฟ้า และภายใต้โลกนั้นคือดินแดนมืดมัวเบื้องล่าง เป็นที่อยู่ของวิญญาณของคนที่ยาแล้ว ในพันธสัญญาเดิมฉบับภาษาฮีบรู ดินแดนนี้มักถูกเรียกว่า “เซโอล” (*Sheol*) ในพันธสัญญาใหม่ฉบับภาษากรีก รวมทั้งพันธสัญญาเดิมฉบับแปลเป็นภาษากรีก สถานที่นี้มักถูกเรียกว่า “เฮดีส” (*Hades*)

พันธสัญญาเดิมกล่าวว่า จิตวิญญาณของทั้งคนดีและคนเลวจะไปอยู่ที่ เฮดีส เพื่อรอการพิพากษาในบั้นปลาย แต่พันธสัญญาใหม่มักใช้ เฮดีส เพื่อหมายถึงที่อยู่ของจิตวิญญาณคนเลว เช่นในลูกา 10:15 อย่างไม่ก็ตี อย่างน้อยพันธสัญญาใหม่ก็ยืนยันว่า ก่อนพระเยซูคืนพระชนม์ จิตวิญญาณของคนชอบธรรมก็อยู่ใน เฮดีส ที่ชัดเจนที่สุดก็คือกิจการ 2:27-29 กล่าวถึงวิญญาณคนชอบธรรมคือกษัตริย์ดาวิด ว่าอยู่ใน เฮดีส ด้วย

ตรงนี้ เราไม่ได้หมายความว่าทุกคนใน เฮดีส หรือนรก จะได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียม คำอุปมาของพระเยซูเรื่องเศรษฐีกับลาซารัส ใน ลูกา 16:19-31

บอกชัดเจนว่ามีเหวลึกกั้นระหว่างจิตวิญญาณของคนชั่วและจิตวิญญาณของคนชอบธรรม และในขณะที่คนชั่วต้องเจ็บปวดทรมาน คนชอบธรรมก็ได้รับการปลอบประโลม ในอุปมานี้ อับราฮัมอยู่ในสถานที่แห่งการปลอบประโลม ด้วยเหตุนี้ นักศาสนศาสตร์จึงมักเรียกฝั่งที่มีการปลอบประโลมว่า “ฝั่งของอับราฮัม” หรือ “ทรงของอับราฮัม” ตามตัวหนังสือ

เทอร์ทัลเลียน บิดาแห่งคริสตจักร ผู้เขียนผลงานในต้นศตวรรษที่สาม แสดงออกถึงความเชื่อว่า เฮดีส แบ่งเป็นสองส่วน ลองพิจารณาข้อความในบทที่ 17 ของหนังสือของท่าน “ว่าด้วยการที่กายคืนชีพ”:

กรณีของลาซารัส ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า
จิตวิญญาณจำต้องเผชิญทั้งความทรมาน และได้รับพระพรใน เฮดีส
นั้นได้

บิดาแห่งคริสตจักรชื่อ อิกเนเชียส ซึ่งเขียนผลงานใน คศ 107 กล่าวดังนี้ใน “จดหมายถึงชาว ทราลเลียน” ว่า

เมื่อก้าวถึงคนเหล่านั้นที่ถูกฝังไว้
ข้าพเจ้าหมายถึงคนทั้งปวงที่เป็นขึ้นมาใหม่พร้อมกับองค์พระผู้เป็นเจ้า
เหตุว่า พระวอนะได้กล่าวว่า
“ร่างของวิสุทธิชนหลายคนที่ยาแล้วก็ฟื้นคืนชีวิต”
และอุโมงค์ฝังศพเปิดออก แท้จริงแล้ว พระองค์เสด็จลงสู่ เฮดีส
โดยลำพัง แต่พระองค์เสด็จกลับออกมาโดยมีคนมากมายติดตามมาด้วย
และพระองค์ได้ทำลายสิ่งที่แยกเราจากพระเจ้า
ซึ่งมีมาตั้งแต่วาระแรกเริ่มของโลกนั้นให้สิ้น ไปด้วย

ดังนั้น เมื่อหลักข้อเชื่อฯ กล่าวว่า พระเยซูเสด็จลงสู่แดนมรณา ความหมายที่น่าจะถูกต้องที่สุดก็คือ จิตวิญญาณความเป็นมนุษย์ของพระองค์เสด็จลงสู่ดินแดนอันเป็นที่อยู่ของวิญญาณที่ไต่ออกจากร่างกายมา กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ พระองค์เสด็จไปสู่พื้นที่ที่จัดเตรียมไว้สำหรับจิตวิญญาณของผู้ชอบธรรม ไม่ใช่ไปยังพื้นที่ที่คนชั่วรับการทรมาน การที่พระเยซูใช้เวลาในพื้นที่แดนมรณานี้ จำเป็นต่อพันธกิจของพระองค์ เพราะเป็นการกำหนดให้จิตวิญญาณของพระองค์ต้องรับโทษตามกระบวนการยุติธรรมของพระเจ้า และโทษนั้นคือความตายในฐานะมนุษย์

การทนทุกข์ของพระเยซูแสดงให้เห็นว่าการเป็นมนุษย์ที่แท้จริงในโลกที่ลุ่มลงในความบาปนั้นเป็นอย่างไร ถ้าแม้กระทั่งพระผู้เป็นเจ้าผู้สมบูรณ์แบบของเราจะต้องเจ็บปวดเมื่อพระองค์ต่อต้านและลบล้างความบาป แน่หนอนว่าเราผู้ไม่สมบูรณ์ก็ต้องรับความเจ็บปวดเหมือนกัน จริงๆ แล้ว ตามที่เปาโลเขียนไว้ใน 2 ทิโมธี 3:12 ความเจ็บปวดนั้น เป็นสิ่งที่ทุกคนที่แสวงหาชีวิตในพระเจ้าต้องเผชิญอย่างแน่นอน แต่พระวณะก็สอนเราด้วยว่าเมื่อเราเจ็บปวด พระคริสต์ก็เจ็บปวดด้วย หมายความว่าพระองค์เห็นใจในความเจ็บปวดของเรา และเต็มใจที่จะปลอบประโลมเรา เปาโลสอนเราใน โครินธ์ 1:24 ว่า ในที่สุด การทนทุกข์ของพระคริสต์ผ่านชีวิตของเรา ก็จะสมบูรณ์ เมื่อนั้น พระองค์จะเสด็จกลับมาอย่างเต็มด้วยสง่าราศี และเราก็จะได้รับมรดกนิรันดร์ของเรา ดังนั้น ความเจ็บปวดของเราจึงใช้ว่าจะปราศจากจุดประสงค์ แต่มันเป็นวิธีที่พระเจ้าใช้เพื่อให้ทุกสิ่งที่ทรงสร้างได้รับการฟื้นฟูอย่างสมบูรณ์

ที่เราได้ศึกษาไปคือพันธกิจแห่งความอับอายของพระเยซู ต่อไปเราจะพิจารณาพันธกิจแห่งการได้รับชุกเกียรติ เวลาที่พระสิริสูงสุดของพระองค์ถูกเปิดเผยอีกครั้งหนึ่ง

การชุกพระเกียรติ

เมื่อเราพูดถึงการที่พระคริสต์ได้รับการชุกพระเกียรติ เราระลึกไว้ว่านี่เป็นยิ่งกว่าการเปิดเผยสง่าราศีของพระองค์ที่เคยถูกบดบังไว้ โดยการรับความอับอาย ถูกเหยียดหยาม พระบุตรก็ยังได้รับสง่าราศีมากกว่าที่พระองค์มีในตอนแรก พระองค์กระทำพันธกิจที่พระบิดาอวยพร และการเสียดชะของพระองค์ก็ได้ไถ่มนุษย์ เพื่อมารับมรดก รวมทั้งสิทธิที่จะประทับบนบัลลังก์ในอาณาจักรของพระเจ้าได้ โดยผ่านพันธกิจเหล่านี้ คุณความดี ความคู่ควร และสง่าราศีของพระบุตรยิ่งประจักษ์แจ้งมากขึ้น ด้วยเหตุที่พระองค์ทรงรับความอับอายมาก่อน

หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต กล่าวถึงการที่พระคริสต์ได้รับการชุกพระเกียรติในประโยคต่อไปนี้

ในวันที่สามทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย
พระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์ประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด
จากที่นั่นพระองค์จะเสด็จมาพิพากษาคนเป็นและคนตาย

ธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์นั้นทรงพระเกียรติสูงส่งอย่างไม่เสื่อมคลายอยู่แล้ว โดยไม่มีวันตายหรือถูกถอดจากบัลลังก์ของพระองค์ในสวรรค์ได้ตั้งนั้น

การชูพระเกียรติพระบุตรพระเจ้าจึงจำกัดอยู่เฉพาะในธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของพระองค์เท่านั้น กระนั้นก็ตาม

เช่นเดียวกับประสบการณ์อื่นของพระคริสต์ในธรรมชาติความเป็นมนุษย์ สถานะความเป็นพระเจ้าของพระองค์ก็มีประสบการณ์เต็มขนาดต่อการได้รับการชูพระเกียรติด้วย

เราจะอภิปรายถึงการที่พระคริสต์รับการชูพระเกียรติในสี่ประเด็น คือ หนึ่ง การที่พระองค์คืนพระชนม์; สอง การที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์; สาม การที่พระองค์ประทับ ณ เบื้องขวาของพระบิดา; และสี่ การที่พระองค์จะเสด็จมาพิพากษาในอนาคต โดยเราจะเริ่มจากการที่พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม หลังจากถูกตรึงบนกางเขน

การคืนพระชนม์

คริสเตียนหลายคนอาจไม่ตระหนักว่า การที่พระคริสต์คืนพระชนม์นั้นสำคัญต่อความรอดของเราเท่ากับการที่พระองค์สิ้นพระชนม์ ด้วยเหตุนี้ 1 เปโตร 3:21 จึงกล่าวถึงการได้รับความรอดโดยการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ อยากให้เข้าใจว่า ความรอดของเราไม่ใช่เป็นแค่สิ่งที่พระคริสต์ได้ซื้อไว้เพื่อเราแล้วก็ตามเป็นของขวัญให้เรา

แม้ว่าเรามักจะอธิบายเรื่องความรอดในลักษณะนี้ก็ตาม แต่หากจะกล่าวให้ถูกต้องก็คือ ความรอดนั้นเป็นของขวัญที่พระเยซูประทานแก่เรา “โดยเราต้องเป็นหนึ่งในพระองค์”

และนี่คือความหมายของคำว่า “ในพระคริสต์” ที่เราได้ยินบ่อยครั้งมากจากบรรดาจดหมายฝากในพันธสัญญาใหม่ เราได้รับการอภัยโดยผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ เพราะโดยการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์นั้น เราได้ตายกับพระองค์แล้วบนกางเขนนั้น และเราได้รับชีวิตนิรันดร์

เพราะเราถูกทำให้เป็นขึ้นมาเพื่อรับชีวิตใหม่โดยผ่านการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระวจนะกล่าวถึงกระบวนการนี้ใน โรม 6:3-11 และ 8:10-11; 2 โครินธ์ 5:14 และ 13:4; โคโลสี 2:11 และ 3:3; และอีกหลายตอน ตัวอย่างหนึ่งคือคำกล่าวของเปาโลใน โรม 6:4-5

ฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการบังเกิดใหม่เข้าสู่ในความตาย เพื่อที่เราเองก็จะได้รับชีวิตใหม่เช่นเดียวกับที่ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตายโดยพระเกียรติสิริของพระบิดา
ถ้าเราได้มีส่วนร่วมกับพระองค์ในการตายเหมือนพระองค์
แน่นอนเราจะมีส่วนร่วมในการเป็นขึ้นจากตายเหมือนพระองค์ (โรม 6:4-5)

กล่าวสั้น ๆ ก็คือ พันธกิจที่พระเยซูกระทำโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น ทำให้เราแน่ใจได้ว่าเราก็จะได้รับชีวิตใหม่ฝ่ายวิญญาณเช่นกันเมื่อเราเชื่อในพระองค์ และในอนาคต เราจะได้รับกายที่คืนชีพและเต็มด้วยสิริ เช่นเดียวกับพระคริสต์ ความหมายนี้ก็คือ พระองค์ได้รับการยกชู และเราก็จะได้รับการยกชู อย่างมีศักดิ์ศรี เต็มด้วยเกียรติ และสง่าราศี

ในการสิ้นพระชนม์ พระเยซูก็ไม่ได้อยู่ใต้อำนาจของความบาปอีกต่อไป ไม่มีใครเข้ายวน ทดลองคนตายได้ คนตายนั้นอยู่นอกเหนืออำนาจของปีศาจ แต่บาปทำให้พระเยซูต้องเผชิญกับความตาย ซึ่งเป็นศัตรูตัวฉกาจที่สุดของพระองค์ พระเจ้าจึงอนุญาตให้พระเยซูเผชิญความตาย และในการเผชิญความตายนั้น พระเยซูก็ได้ชนะความตาย ความจริงข้อนี้มีนัยยะสำคัญยิ่งต่อคนของพระองค์ ดังนั้น ใน วิวรณ์ 1:18 พระเยซู พระคริสต์ผู้ทรงสง่าราศี ผู้เป็นขึ้นมาจากความตาย จึงประกาศว่า “เราเป็นองค์ผู้ดำรงชีวิตอยู่ เราตายแล้ว และดูเถิดเรายังมีชีวิตอยู่สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์! และเราถือกุญแจแห่งความตายและแดนมรณา” พระองค์ใช้กุญแจนั้นเพื่อออกจากแดนมรณา แต่พระองค์ก็ยังเก็บกุญแจนั้นไว้ เนื่องจากวันหนึ่ง พระองค์จะใช้กุญแจเหล่านั้นเพื่อปลดปล่อยคนของพระองค์จากพันธะแห่งความตาย

—ดร. นอกซ์ แชมบลิน

การที่พระเยซูถูกตรึงบนไม้กางเขนและการที่พระองค์เป็นขึ้นมา ไม่ได้เป็นเพียงแค่หนทางที่เราได้รับการอภัยบาปหรือการลบล้างบาปเท่านั้น แต่สิ่งสำคัญและอาจจะสำคัญยิ่งกว่าอีกก็คือ การคืนพระชนม์เป็นการเริ่มต้นของยุคใหม่และยุคสุดท้ายของโลกนี้ การทรงสร้างใหม่ (ตามที่พระคัมภีร์เรียก) เริ่มต้นที่อุโมงค์ฝังศพอันว่างเปล่า นั่น ซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางใหม่

หรือหัวใจสำคัญใหม่ อันเป็นก้าวแรกสู่ประวัติศาสตร์บทใหม่
เรากำลังอยู่ในยุคสุดท้าย เนื่องจากการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์
พระองค์ได้ทำให้ยุคสุดท้ายเริ่มต้นขึ้น
และความหวังสำหรับเราชาวคริสเตียนก็คือ สิ่งที่ได้เริ่มต้นไปแล้วนั้น
จะเสร็จสมบูรณ์เมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง
ซึ่งพระวาทะของพระเจ้าเรียกว่า “การทรงสร้างใหม่” นั่นเอง

—ดร. โจนนาธาน เพนนิ่งตัน

นอกจากพันธกิจการเป็นขึ้นจากตายแล้ว การที่พระองค์เสด็จจากโลกสู่สวรรค์
ก็รวมอยู่ในเรื่องที่พระเยซูได้รับการเชิดชูพระเกียรติด้วย

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์คือเหตุการณ์ที่พระกายของพระเยซูถูกรับขึ้นสู่สวรรค์สี่
สัปดาห์หลังการคืนพระชนม์ พระองค์ก็ลอยขึ้นไปบนท้องฟ้า สู่สวรรค์

ลูกาได้บรรยายถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ทั้งใน ลูกา 24:50-51 และใน กิจการ
1:6-11

พันธกิจการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูได้ทำให้งานหลายอย่างที่พระองค์ไม่
อยู่ในฐานะที่จะทำได้ขณะอยู่ในโลกสำเร็จลงได้ เช่น ยอห์น 14:2-3
พระองค์สัญญากับสาวกว่าพระองค์จะเสด็จขึ้นไปเตรียมสถานที่สำหรับเขาในสวรรค์
และ ยอห์น 16:7

พระองค์อธิบายว่าพระองค์ยังไม่ถึงเวลาที่จะส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาเสริมกำลังคริส
ตจักรในการรับใช้ ตราบใจที่พระองค์ยังไม่ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์

นอกจากนี้ พระเยซูจำเป็นต้องเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เพื่อพันธกิจการชำระบาป
ซึ่งพระองค์ได้เริ่มต้นไว้บนกางเขนจะสำเร็จบริบูรณ์ ผู้เขียนพระธรรม ฮีบรู
ยืนยันประเด็นนี้ในบทที่ 8 และ 9 สองบทนี้สรุปได้ว่า

ผู้เขียนยืนยันว่าวิหารบนโลกนี้ก็คือแบบจำลองของวิหารในสวรรค์
และท่านยังเปรียบเทียบการที่พระคริสต์ชำระบาปมนุษย์กับพิธีที่มหาปุโรหิตในโลกทำในวัน
ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปประจำปี ซึ่งในพิธีนั้น
ปุโรหิตต้องนำเลือดของสัตว์บูชาเข้าไปใน

อภิสุทธิสถาน ก่อนที่จะประพรมเลือดนั้นบนแท่นบูชา
อันเป็นการขอภัยโทษสำหรับความบาปของมนุษย์ ทำนองเดียวกัน
พระเยซูได้เข้าไปใน

อภิสุทธิสถานของพระวิหารที่แท้จริงในสวรรค์
และชโลมแท่นบูชาด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ซึ่งสิ่งนี้ทำให้การถวายเครื่องบูชา
ซึ่งพระเยซูได้เริ่มต้นไว้บนกางเขนสำเร็จบริบูรณ์

ลองฟังคำอธิบายใน ฮีบรู 9:11-12 เรื่องพันธกิจแห่งการชำระ
ซึ่งพระเยซูกระทำในสวรรค์

เมื่อพระคริสต์ทรงมาในฐานะมหาปโรหิต
พระองค์ทรงผ่านเข้าสู่พลับพลาที่ยิ่งใหญ่กว่าและสมบูรณ์กว่า
ซึ่งไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์
กล่าวคือไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่ทรงสร้างนี้...
พระองค์ทรงเข้าไปสู่อภิสถิสถานด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง
พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพียงครั้งเดียวเป็นพอและได้การไถ่บาป
ชั่วนิรันดร์มา (ฮีบรู 9:11-12)

ยิ่งกว่านั้น ในฐานะมหาปโรหิตของเราในสวรรค์
พระคริสต์ยังคงวิงวอนเพื่อเราเสมอ และทูลขอการชำระเพื่อช่วยเราเมื่อเราทำบาป
นักศาสนศาสตร์นิยมเรียกพันธกิจที่พระคริสต์กระทำต่อเนื่องในพระวิหารในสวรรค์ว่า
“วาระ” ของพระองค์ และ “วาระ” นี้เองเป็นสิ่งที่ทำให้ความรอดของเรานั้นคง ฮีบรู
7:24-25 อธิบาย “วาระ” ของพระองค์ดังนี้:

แต่เพราะพระเยซูทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์จึงทรงเป็นปโรหิตถาวรนิรัน
ดร์ฉะนั้นพระองค์จึงทรงสามารถช่วยบรรดาผู้ที่มาถึงพระเจ้าโดยทางพ
ระองค์ได้อย่างสมบูรณ์ เพราะพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เสมอเพื่อที่จะท
ูลวิงวอน เพื่อเขาทั้งหลาย (ฮีบรู 7:24-25)

เราได้เห็นแล้วว่า
การที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เป็นมิติสำคัญยิ่งของภารกิจการไถ่ของพระองค์
หากปราศจากเหตุการณ์นี้ เราจะไม่มีอาจรับความรอดได้
หลังจากเรียนรู้เรื่องการคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์แล
แล้ว เราก็พร้อมที่จะศึกษาการที่พระองค์ประทับบนบัลลังก์ในสวรรค์ ณ
เบื้องขวาของพระเจ้าต่อไป

การประทับบนบัลลังก์

พันธสัญญาใหม่กล่าวถึงการที่พระเยซูประทับบนบัลลังก์ ณ
เบื้องขวาของพระบิดาในหลายต่อหลายแห่ง หลักการพื้นฐานก็คือ
พระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของเราในโลก และพระองค์มีราชบัลลังก์ในสวรรค์
อันอยู่ ณ เบื้องขวาของมหाराชบัลลังก์ของพระบิดา ในสภาพการณ์นี้
พระบิดาคือมหากษัตริย์สูงสุด หรือ “เจ้าแห่งรัฐทั้งปวง” และพระบุตรคือมหาอุปราช
หรือ “เจ้าประเทศราช” ซึ่งปรนนิบัติพระองค์
ความสัมพันธ์นี้สะท้อนรูปแบบอาณาจักรต่าง ๆ ในโลกยุคโบราณ
ซึ่งมีเจ้าประเทศราชปกครองแคว้นต่าง ๆ
ของจักรวรรดิอันไพศาลและถวายบรรณาการและบริการรับใช้พระจักรพรรดิ

ปกติแล้ว เมื่อเราคิดถึงความเป็นกษัตริย์ของพระคริสต์ เราจะคิดว่าอะไรที่สูงส่ง ที่อยู่เบื้องบน และเนื่องจากตอนนี้พระเยซูประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าพระบิดา พระองค์จึงทรงเป็นกษัตริย์ แต่เราต้องจำไว้เช่นกันว่าพระเยซูได้รับการเทิดทูนในฐานะกษัตริย์เมื่อพระองค์เป็นมนุษย์ด้วย ความหมายก็คือ ด้วยธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ตลอดเวลาอยู่แล้ว พระเยซูทรงปกครองในฐานะประมุขเหนือทุกสิ่ง แต่พระองค์ได้รับราชอำนาจทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลกเมื่อพระองค์อยู่ในธรรมชาติความเป็นมนุษย์ ดังนั้นพระเยซูผู้เป็นบุตรดาวิด จึงเป็นตัวแทนของชนชาติอิสราเอล ประชากรของพระเจ้า และบุตรดาวิด เช่นเดียวกับตัวดาวิดเองก็เป็นเจ้าประเทศราช เป็นผู้รับใช้มหากษัตริย์สูงสุด นั่นคือ พระเจ้าพระบิดาในสวรรค์

—ดร. ริชาร์ด พเวตต์ จูเนียร์

ในข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์ ยังถึงพระองค์ในฐานะปโรหิตผู้ทูลขอต่อพระเจ้าเพื่อคนของพระองค์อีกด้วย สิ่งนี้ได้สะท้อนรูปแบบโลกสมัยโบราณเช่นกัน คือ กษัตริย์มักจะทำหน้าที่เป็นปโรหิตด้วย เช่น ในปฐมกาล 14 เมลคีเซเด็ค เป็นทั้งปโรหิตและกษัตริย์ในเวลาเดียวกัน

เมื่อพระวจนะพูดถึงตำแหน่งของพระเยซู ณ เบื้องขวาของพระบิดา บางครั้งก็เน้นบทบาทของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ที่เป็นพระเมสสิยาห์ เช่นใน กิจการ 2:30-36; เอเฟซัส 1:18-23; ฮีบรู 1:3-9; และ 1 เปโตร 3:21-22

แต่ในกรณีอื่น ๆ พระคัมภีร์จะเน้นบทบาทของพระเยซูในฐานะมหาปโรหิตผู้วิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อเรา การย่ำเช่นนี้พบได้ใน โรม 8:34 และ ฮีบรู 8:1 เป็นต้น

แต่ทั้งสองกรณีก็มีความหมายเดียวกัน นั่นคือ พระเยซูมีอำนาจ และฤทธานุภาพเหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้าง ซึ่งพระองค์ปกครองในนามของพระบิดา และในตำแหน่งนี้ พระองค์นำความรอดมาสู่มนุษย์ และเป็นหลักประกันว่าพระบิดาเฝ้าดูอยู่ด้วยความโปรดปราน

หลังจากพระเยซูคืนพระชนม์ เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และประทับ ณ เบื้องขวาของพระบิดา หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ก็กล่าวถึงการพิพากษาที่พระคริสต์จะกระทำในวันสุดท้าย

การพิพากษา

เมื่อหลักข้อเชื่อฯ กล่าวว่าพระเยซูจะกลับมาเพื่อพิพากษา ความหมายก็คือ พระองค์จะมาจากบัลลังก์ ณ เบื้องขวาของพระเจ้านั่นเอง หลักการนี้ก็คือ พระเยซูเป็นกษัตริย์ในสภาพมนุษย์ ผู้อยู่เหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้าง และในฐานะกษัตริย์ พระองค์จะพิพากษาคนทั้งปวงที่ได้ละเมิดพระบัญญัติและไม่เคารพความเป็นกษัตริย์ และอาณาจักรของพระองค์ เราพบข้อความนี้ใน

ลูกา 22:30; กิจการ 17:31; และ 2 เธสะโลนิกา 1:5 และ 4:1

การพิพากษารั้งสุดท้ายจะกระทำแก่ทั้งคนเป็นและคนตาย นั่นคือ ทุกคนที่เคยมีชีวิต รวมทั้งคนที่ยังมีชีวิตอยู่เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ทุกคำพูด ความคิด และการกระทำของทุกคนจะถูกตัดสินจากมาตรฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า และความจริงที่น่าสะพรึงกลัวก็คือ

มนุษย์ทุกคนจะถูกพิพากษาว่าผิดเพราะ ได้ทำบาปจริง และต้องรับโทษถึงตาย

ข่าวดีก็คือ ทุกคนที่ได้เป็นหนึ่งในเดียวกับพระคริสต์โดยความเชื่อ จะผ่านการถูกพิพากษาไปแล้ว โดยพระเยซูได้สิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษแทน และเขาเหล่านั้นจะกลายเป็นผู้บริสุทธิ์แล้วโดยการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ดังนั้น ในการพิพากษา เขาจะ ได้รับพระพรและมรดกนิรันดร์

แต่ข่าวร้ายสำหรับคนที่มิได้อยู่ในพระคริสต์ก็คือ เขาจะต้องแบกรับพระพิโรธเต็มขนาดของพระเจ้าไว้ในตัวของเขา และจะถูกทิ้งลงไปในนรกและอยู่ที่นั่นชั่วกัปชั่วกัลป์

ในยุคปัจจุบัน คำสอนเรื่องการพิพากษารั้งสุดท้ายนั้น ไม่เป็นที่นิยมนัก แต่ข้าพเจ้าก็คิดว่า ไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนจากเดิมมากนัก เพราะข้าพเจ้ามองว่า ปกติมนุษย์เราก็คงไม่ค่อยสนใจเรื่องการพิพากษาอยู่แล้ว แต่ข้าพเจ้าขอแย้งว่า การประกาศถึงการพิพากษานั้นสำคัญยิ่งอย่างแน่นอน— เราควรประกาศเลยว่ามีนรกนิรันดร์สำหรับคนที่ไม่ได้มอบความไว้วางใจในพระคริสต์

—ดร. ทอม ชไรเนอร์

เหตุผลหนึ่งที่เราพูดถึงนรกก็เพราะเรื่องนี้เป็นความจริง และเราก็ไม่อาจหนีความจริงได้ แม้จะมีความจริงครึ่งเดียวแพร่หลายมากมาย หรือแม้แต่จะมีความจริงเพียง 90 ส่วนจาก 100 ส่วนก็ตาม แต่หากคุณจะประกาศอย่างดี ประกาศด้วยความจริง คุณก็ต้องพูดถึงการพิพากษาในบั้นปลาย เราจึงจำเป็นต้องพูดถึงเรื่องนรก แน่นนอน

สิ่งหนึ่งที่เรารับรู้เกี่ยวกับนรกก็คือ การเตือนเราให้รู้ว่าใครคือผู้พิพากษา ไม่ใช่ตัวเราเอง แต่เป็นพระเจ้า นรกเตือนเราเรื่องความรับผิดชอบส่วนตัว เรื่องความเร่งด่วน เรื่องนิรันดรกาล และอีกหลายเรื่องมากมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ หรือพูดง่าย ๆ ได้ว่าเป็นเรื่องลำบากมากที่จะเข้าสู่การประกาศโดยไม่พูดถึงนรก เพราะจำเป็นยิ่งที่ต้องพูดถึงเรื่องนรก แต่ขอให้จำไว้ว่า เหตุผลใหญ่ที่เราพูดถึงนรกก็เพราะเป็นความจริง และเราไม่ต้องการหนีความจริง

—ดร. แมทท์ ฟรืดแมน

สรุป

ในบทเรียนนี้ เราได้สำรวจ หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ในหัวข้อ พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา เราได้พิจารณาความเป็นพระเจ้าสมบุรณ์ รวมทั้งธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระองค์ และความสัมพันธ์ที่พระองค์มีกับอีกสองพระภาคในตรีเอกานุภาพ เรายังได้สำรวจความเป็นมนุษย์สมบุรณ์ รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างธรรมชาติความเป็นพระเจ้าและธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของพระองค์ เราได้สรุปพันธกิจของพระองค์ ตั้งแต่จุดเริ่มต้นที่พระองค์ได้รับความอับอาย จนถึงการที่พระองค์ได้รับการเชิดชูพระเกียรติในที่สุด เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่เรียกตัวเองว่าคริสเตียน หรือใครก็ตามที่ปราถนาจะเข้าใจคริสต์ศาสนา ต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับพระภาคและพันธกิจของพระเยซูคริสต์อย่างลึกซึ้ง พระเยซูเป็นหัวใจ เป็นศูนย์กลางคริสต์ศาสนาของเรา พระองค์เป็นผู้ที่ทำให้เราแตกต่างจากระบบความเชื่ออื่น ๆ พระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางของจักรวาล ทรงเป็นฐานแห่งความเคลื่อนไหวทุกอย่างในประวัติศาสตร์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ทรงเป็นมหาปโรหิต และทรงเป็นมหากษัตริย์ของเรา ยิ่งกว่านั้นความรอดก็ขึ้นอยู่กับความรู้จักพระองค์ รักพระองค์ และมีชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์เท่านั้น

บิชอป แวน บี เกย์ตัน (ผู้ดำเนินรายการ)
 เป็นอาจารย์และวิทยาการสอนพระคัมภีร์ผู้มีชื่อเสียงที่วิทยาลัยพระคริสต์ ธรรม
 และมหาวิทยาลัยที่โด่งดังหลายแห่งทั่วโลก
 ท่านเคยทำหน้าที่เป็นอนุศาสนิกที่สำนักงานทัศนสถานกลางของสหรัฐฯเป็นเวลา 4 ปี
 และเคยอยู่ในคณะกรรมการบริหารของสถาบันศาสนาและนโยบาย สาธารณะ ณ
 กรุงวอชิงตัน ดี ซี. ดร. เกย์ตัน จบการศึกษาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิตจาก
 วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมนานาชาติ (International Seminary)
 ศาสนศึกษามหาบัณฑิตจาก วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมโลโกส (Logos Bible
 College) ดุษฎีบัณฑิตด้านปรัชญาพระคริสต์ธรรมจาก มหาวิทยาลัยผู้นำคริสเตียน
 (Christian Leadership University)
 ศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเฟธ (Faith Theological
 Seminary) และดุษฎีบัณฑิตด้านการรับใช้จาก วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป
 (Reformed Theological Seminary)
 ท่านได้รับการเจิมตั้งให้เป็นบิชอปในพิธีสืบทอดธรรมทูต (Apostolic Succession)
 และปัจจุบันดำรงตำแหน่งอัครมุขนายกแห่ง สมาคมคริสตจักรสากล (International
 Community of Christian Churches)
 ซึ่งเป็นองค์กรที่มุ่งมั่นในการสร้างเอกภาพให้แก่พระกายของพระคริสต์

ดร. พอล ชาง เป็นศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักรจีน มอนเมาธ์ เมืองมิดเดิลทาวน์
 รัฐนิวเจอร์ซีย์

ดร. นอกซ์ แชมบลิน (1935-2012) เป็นศาสตราจารย์สาขาพันธสัญญาใหม่
 ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary)

ดร. เจ ลิกอน ดันแคน ที่สาม เป็นอธิการบดีของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป
 (Reformed Theological Seminary)

ดร. แมทท์ ฟรีดแมน เป็นศาสตราจารย์สาขาการประกาศและการสร้างสาวก
 ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเวสลีย์

ดร. เดนนิส จอห์นสัน
 เป็นคณบดีฝ่ายวิชาการ และศาสตราจารย์สาขาศาสนศาสตร์เชิงปฏิบัติ
 ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเวสต์มินสเตอร์ แคลิฟอร์เนีย

ดร. คีธ จอห์นสัน ทำหน้าที่ผู้อำนวยการด้านศาสนศาสตร์ศึกษา
 ให้กับพันธกิจการประกาศในมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา ขององค์กร แคมพัส

ครูเสด ฟอว์ ไครสต์ (Campus Crusade for Christ)
และเป็นศาสตราจารย์รับเชิญสาขาศาสนศาสตร์เชิงระบบ
ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป

ดร. โรเบิร์ต จี ลิสเตอร์
เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์
ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์ทัลบอต

ดร. อัลเบิร์ต โมห์เลอร์ จูเนียร์ เป็นอธิการบดีของวิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น
แบปติสต์

ดร. เจ ไอ แพ็คเกอร์
เป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์เชิงระบบและเชิงประวัติศาสตร์ ที่วิทยาลัยรีเจนท์
ในเมืองแวนคูเวอร์ รัฐบริติชโคลัมเบีย ประเทศแคนาดา
ท่านเดินทางเทศนาและบรรยายอย่างกว้างขวางในอังกฤษและอเมริกา

ดร. โจนาธาน เพนนิ่งตัน เป็นรองศาสตราจารย์ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่
และผู้อำนวยการการวิจัยระดับปริญญาเอก ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น
แบปติสต์

ดร. ริชาร์ด พเวตต์ จูเนียร์
เป็นประธานของ องค์กร ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม (Third Millennium
Ministries) และศาสตราจารย์วุฒิคุณด้านพันธสัญญาเดิม
ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป วิทยาเขตออร์แลนโด

ดร. ทอม ชไรเนอร์ เป็นศาสตราจารย์เกียรติยศ “เจมส์ บีวเคแนน แฮร์ริสัน”
ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่
และเป็นรองคณบดีด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์และการตีความ
ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น แบปติสต์

ดร. มาร์ค สเตราสส์ เป็นศาสตราจารย์สาขาพันธสัญญาใหม่
ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบ็ธเอล ซาน ดิเอโก

ดร. เอरिक เรอนเนส
เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์
ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์ทัลบอต มหาวิทยาลัยบีโอลา
และเป็นประธานภาควิชาพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์

ดร. ดีเรค ดับเบิลยู เอช โธมัส
เป็นศาสตราจารย์สาขาศาสนศาสตร์เชิงระบบและเชิงประวัติศาสตร์

ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป ในแอตแลนตา

ดร. ปีเตอร์ วอลด์เกอร์ เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา
ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมทรินิตีเพื่อการรับใช้พระเจ้า
(อดีตเคยเป็นอาจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา และรองอาจารย์ใหญ่ร่วม
ของวิกิลีฟี่ ฮอลล์ มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด)